

De Moesial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur - 11de jaargang - nummer 9 - 16 maart 1994.

POEZENPROBLEMATIEK

Sterilisatie : een noodzaak ?

Met het toelaten van katten op de campus wordt al jaren een uitzondering gemaakt op art. 15 van het Bewonersreglement dat bepaalt dat er geen dieren mogen gehouden worden in de wooneenheden. Katten kunnen dus wel. Ondertussen rijzen de problemen met de katten van bewoners en vooral met 'zwerfkatten' de pan uit. Dienst Huisvesting wil in samenspraak met de BWC daar wat aan doen. Een korte historiek...

Enkele jaren geleden gaf de toenmalige Bewonerscommissie een gunstig advies aan Huisvesting rond het houden van katten op de campus maar dit echter niet zomaar zonder enige reglementering daarrond. Enkele studenten die in het bezit waren van katten konden dus hun lieve beestjes houden. De voorwaarden hieraan verbonden zijn vrij simpel : de katten dienen geregistreerd te worden bij Huisvesting, zij moeten ingeënt zijn, de medebewoners moeten akkoord zijn én er mogen geen klachten rond ontstaan. Op 1 maart van dit jaar werd daar een vrij verregaand element aan toegevoegd : sterilisatie.

Zwerfkatten

Volgens Dhr. Emmerechts, diensthoofd van Huisvesting, zijn de problemen begonnen met een aantal zwerfkatten. "Het zijn vooral oudere en zieke exemplaren die door derden op de campus worden gedropt, maar ook studenten die afstuderen laten vaak hun beestjes achter", aldus Emmerechts. "En die beestjes hebben het hier goed, de studenten voeden ze en ze verschuilen zich onder de woonblokken waar het droog en warm is", ... en ze kweken, op den duur zit je met een populatie die niet te overzien valt, we spreken hier toch over een 30 à 40-tal exemplaren". Dienst Huisvesting en de BWC vonden het welletjes en wilden aan deze onhoudbare situatie voor studenten én zwerfkatten een einde stellen. Er werd contact opgenomen met Veeweyde, maar de jongens bedankten voor de klus wegens een te groot aantal exemplaren. "de katten die we zelf konden vangen mochten wel naar Veeweyde gebracht worden, dat is dan ook gebeurd met een 4-tal zieke dieren". Maar wilde en zieke katten vangen is geen makkelijke zaak.

Financiële sterilisatie

Omdat Veeweyde bedankte voor de klus werd bij de offerteaanvraag voor het bestijden van ongedierte (vlooiën, kakkerlakken, ratten, ...) aan de inschrijvers gevraagd mede een oplossing te bieden voor het kattenprobleem. De firma Allindus die uiteindelijk geselecteerd werd, bevestigde inderdaad een oplossing te bieden voor dat probleem. Maar ook met Allindus lukte het niet. Emmerechts : "de praktische kant was best haalbaar, maar het financiële aspect van de zaak stelde ons voor een groot probleem". "De firma Allindus had intussen ook de weggeving inzake het oplossen van dergelijke problemen nagetrokken en daaruit bleek dat de katten niet zomaar 'vergeven' konden worden, iets waar wij trouwens nooit aan gedacht hebben! Ge moet weten dat er hier een tijdje geruchten de ronde deden dat wij de katten zouden vergiftigen of naar het A.Z. in jette brengen (lacht)". Allindus zou vallen moeten zetten en een aantal manschappen inschakelen en dat kostte veel geld. Maar men kon niet bij de pakken blijven zitten, temeer omdat een aantal mensen intussen met huiduitslag geplaagd werden komende van de 'kattenziekte'.

De juiste oplossing ?

Maar wanneer de nood het hoogst is komen er altijd wel een paar engelen uit de hemel gevallen en deze keer was dat Steven Vervoort, de man achter het papiercontainerproject en voorzitter van de BWC. Emmerechts : "Via Steven hebben we een vrijwilligersteam op de kop kunnen tikken, bestaande uit drie mensen waaronder een dierenarts". "Deze mensen zullen de zwerfkatten vangen, steriliseren, inenten én terug vrijlaten. Het is duidelijk dat deze aanpak slechts effect kan hebben indien de houders van katten op de campus op hetzelfde moment eveneens hun katten laten inenten en steriliseren", "per kat vraagt het team 500 frank maar dat is al heel wat minder dan de gewoonlijke 3 000 à 5 000 frank, de studenten zelf hoeven niks te betalen, wij draaien voor de kosten op". Is sterilisatie dan niet een vrij drastische ingreep? Emmerechts : "Ja, maar de enige mogelijke oplossing, studenten mogen ook niet vergeten dat katten volgens het reglement gewoon niet toegelaten worden, wij interpreteren de reglementen natuurlijk een beetje naar de geest".

(JO)

Het Gat in de Gatt

In het kader van de student-aid-week werd er een debat georganiseerd over het gat in de Gatt (General Agreement on Tariffs and Trade). Negatief gesteld zou men kunnen zeggen dat het een "lauw" debat was. Dit is echter nogal ongenueerd. Het is juist te stellen dat de gesprekken en uiteenzettingen meer in een constructieve sfeer verliepen en met de nadruk op informatie geven dan in de voor een debat populaire, conflictieuze sfeer. Het debat werd trouwens uitstekend gemoderd door Marcel Kerf van het BRT-radioprogramma Actueel. De nadruk op informatie geven sluit bovendien aan bij de nieuwe aanpak van de student-aid-campagne in het algemeen. Men wou eerder werken op het vlak van sensibilisering, in tegenstelling met vroegere campagnes waar het verzamelen van geld centraal stond. De ethiek was dan ook vaak ver te zoeken in dat soort campagnes; denk bv. aan de actie bierbakken stapelen. Men kan van een positieve evolutie spreken. Hoera voor de organisatoren!

Hoera voor de Gatt?

Er was massaal Hoera-geroep te horen toen de laatste Gatt-onderhandelingsronde (Uruguay-ronde) werd afgesloten. De vrijmaking van de wereldhandel door het Gatt-akkoord zou een belangrijke toename veroorzaken van de wereldhandel en diegenen die nog steeds geloven in economische groei als onvoorwaardelijke heilige koe van een economisch beleid klinkt dit inderdaad zoet in de oren. De pers riep vaak het hardste en liet kritische bedenkingen over het Gatt-akkoord weinig of niet aan bod komen; het culturele luik buiten beschouwing gelaten.

Zoals in vele spelletjes; valsspeldende winnaars en verliezers

Rudi De Meyer van de studiedienst van het NCOS (Nationaal Centrum voor Ontwikkelingssamenwerking) kwam in dit debat als eerste op de proppen met de kritische bedenkingen. Hij trok ten eerste de verwachte groei op zich al in twijfel. Met het oog op de eenmaking van Europa ('92) werden gelijkaardige prospecties gemaakt. Als men de huidige toestand in Europa bekijkt komt hoerageroep over de positieve effecten van de eenmaking echter nogal cynisch over; recessie, werkloosheid, negatieve groei, enz. Als het Gatt-akkoord dan al een serieuze groei tot gevolg zou hebben, is het voor De Meyer duidelijk dat die maar in enkele landen uit het zuiden zal voorkomen. De grote winnaar van het akkoord zou Europa zijn; het moet zijn landbouw veel minder subsidiëren en de ingevoerde produkten zullen goedkoper zijn. China zou zijn textielprodukten beter aan de man kunnen brengen en voor Argentinië zou de balans ook positief zijn. De grote verliezer in het Tariffs and Trade-spelletje: AFRIKA!

Wilfried's blauwhelmen

Ex-premier Wilfried Martens, die uit zijn ivoren toren klom en een aantal

maanden door Afrika's meest geteisterde landen trok, legde er de nadruk op dat, alvorens men via de Gatt de economische groei kan stimuleren, er in bepaalde landen eerst conflicten moeten worden opgelost en dit met behulp van blauwhelmen. Pieter Van Stekelenburg van de EG zag een sterke correlatie tussen het ontbreken van voedselveiligheid en het aanwezig zijn van conflictsituaties. Hij zat daarmee in hetzelfde discours als Martens. Op de vraag van de moderator of de EG iets positiefs gedaan heeft voor het zuiden, refereerde van Stekelenburg naar de Lomé-conventies, waarbij de EG economische gunstregelingen trof met bepaalde landen in Afrika. Over de criteria die gehanteerd werden bij de keuze van die landen zweeg hij wisselend in alle talen. Opvallend is wel dat de meeste Afrikaanse landen überhaupt niet vertegenwoordigd waren in de Gatt-onderhandelingen doordat zo'n vertegenwoordiging in Genève, gezien de duur en intensiteit van de onderhandelingen, veel geld vereist.

Op maat van de Kristen-demokraat

Rudi de Meyer windde er geen doekjes om en stelde klaar en duidelijk dat men veiligheid op lange termijn enkel kan realiseren via een economische herverdeling. Dit werd trouwens een tijd geleden al zo gesteld op een UNO-conferentie. De realiteit is echter dat er nu nog veel minder dan pakweg 10 jaar geleden in die zin iets gebeurt.

Martens stelde dat men de economische problemen moet oplossen om conflicten te vermijden; een visie op maat van de Kristen-demokraat. Niet vanwege de economische rechtvaardigheid moet er een verdeling komen; deze term werd trouwens niet eens vernoemd, wel om ordeproblemen te voorkomen. Blauwhelmen moeten worden ingezet om de vuurhaarden te doven, maar de gensters die het vuur aanwakkeren, daarover wil men niet spreken. Als men de sociale ongelijkheid wil wegnemen, zal men onvermijdelijk in eigen vlees moeten snijden. Dit is in strijd met de "gezonde" geest van elke kapitalist.

Van Stekelenburg toonde zelf aan dat hij totaal in de liberale logica zweefde door het probleem te benadrukken dat het budget voor ontwikkelingssamenwerking moet "concurreren" met andere budgetten.

De moderator merkte dit ook op en misschieten wil daarom goede hij in het midden dat het toch wel merkwaardig is dat overal ter wereld de keuze voor het liberalisme gemaakt wordt, alsof er niets anders meer zou bestaan. Beide heren, Van Stekelenburg en Martens, stelden dat men sociale objectieven (doekjes tegen het bloeden?) moet toevoegen aan liberalisering, in tegenstelling tot de strategie van het IMF en de wereldbank die steunt op het dogma van de liberalisering. Van Stekelenburg bracht naar voren dat sociale objectieven enkel kunnen toegevoegd worden als er een brede consensus is en verwees naar het idee van een wereldregering. Hier zit hij dus ineens

(vervolg op pagina 9)

N.S.V. weer op V.U.B.

Dinsdagmiddag 23 februari 11., werden de mensen in het VUB-restaurant getraakteerd op het bezoek van een 15-tal studenten van de *Nationalistische Studentenvereniging* (NSV). Deze vooral uit Gent en Brussel (KUB) opgetrommelde leden kwamen, na een laatste openbaar optreden van de NSV op de VUB enkele jaren geleden, zichzelf nog maar eens promoten. De NSV-promo-boys en -girls, getooid met grijze studentenpetten en af en toe een VMO-insigne moesten vooral van hun voorstellingsfoldertjes af, zo leek het.

Het zag er op het eerste gezicht allemaal propertjes uit. Het was dan ook het meest brave en "demokratische" gezicht dat er aan de VUB opgezet moest worden. Na heel wat gehakketak en over-en-weer geroep met mensen die ook al andere gezichten van de 'Studentenvereniging' konden meemaken, werd het NSV van het restaurant tot aan de rand van de kampus door een handvol studenten begeleid. Als afscheidspresentie kregen enkele VUB'ers nog een paar flinke klappen te inkasseren alvorens de NSV het uiteindelijk aftrapte. Een honderdtal andere studenten kwamen enkele minuten te laat om daar nog iets aan te verhelpen. Alleen wat wervingsfolders blijven achter. (HM)

Volgende keer in de Moesial een overzicht van de NSV-bezoeken aan de VUB.

INHOUD

Katten op kampus	1
NSV-Bezoek	1
G.A.T.T.	1
Reisverslag	
Ex-Joegoslavië	2
Sor-Interview	3
Brussel in de lift	4
Vrij podium C.C.	4
Brujocar	4
Kultuurkrant	5
Verhalen uit Azië	6
In memoriam	7
NCOS-Vredesdagen	8
UCOS Makers Fifes	8
Doctorandi reactie	9
VVS-mededeling	9
Parochieblad/Agenda	10

reisimpressie

Het Westen wint terrein

Het vertrek naar ex-Joegoslavië was voorzien op vrijdag 21 januari doch werd wegens visa-problemen voor Klein-Joegoslavië uitgesteld tot maandag 24 januari. De ambassade van Klein-Joegoslavië in Brussel, die door een artikel in *La Libre Belgique* op de hoogte was van het project Flying University weigerde categorieën en groepsvisa zodat iedereen individueel zijn visa moest gaan halen en enkelen zelfs naar de ambassade in Parijs of Den Haag moesten trekken. De organisatie profiteerde van dit uitgestelde vertrek om nog een voorbereidend weekend te organiseren. Dit weekend gaf aan de deelnemers de kans om elkaar beter te leren kennen alvorens de reis van twee weken aan te vatten. Al vlug werd duidelijk dat de heterogeniteit van de groep ons parten ging spelen. De groep bestond uit vijftientig studenten van de UCL, vijf van de ULB, vijf van de Sorbonne, twee van de KUL en twee van de VUB. De verdraagzaamheid en het gebrek aan argwaan van de studenten uit Louvain-La-Neuve ten opzichte van kaloterenorganen zoals de Kerk, de katholieke universiteiten en zelfs opus dei was frappant en illustreerde perfect hun brave, naïeve en stoïcijnse mentaliteit. Verder slikt de hen gegeven informatie zoals een baby zijn klaargemaakte pap slikt namelijk met grote greghigheid en een grenzeloos vertrouwen in de persoon die hen van de pap voorziet. Een kritische instelling was niet bepaald een van hun beste eigenschappen. De studentinnen uit Leuven waren van een ander kaliber. Alhoewel ze ervan overtuigd waren dat ze het katholieke juk van zich hadden afgeworpen en dat ze zich bewust waren van de invloed die een katholieke opvoeding teweeg gebracht heeft op hun persoonlijkheid hadden ze iets van de naïeve-wereldverbeteren-mentaliteit. Ook enige kennis over de Balkanproblematiek ontbrak bij vele studenten volledig. Dit is later tijdens discussies in ex-Joegoslavië zeer sturend gebleken, vooral als je in een hevige debat geconfronteerd wordt met vragen als: 'Wie is Tudjman?'. Kortom, onze (studenten Parijs en Brussel) reeds vroeger ontstane twijfels omtrent de reïsententies van bovengenoemde studenten en de goede afloop van het project namen vastere grond aan.

Ljubljana

Opvallend in het Ljubljanaanse straatbeeld is dat er praktisch geen aanwijzingen meer zijn die doen vermoeden dat Slovenië ooit deel heeft uitgemaakt van het voormalige Joegoslavië. Bijna alle wagens zijn van Westerse makelij en voorzien van de Sloveense kentekens. Yugo's rijden hier niet meer en op de nog enkele Joegoslavië kentekens is de rode ster deskundig weggevoerd. De reclame voor Westerse en vooral Duitse firma's is massaal. Ook historische monumenten blijven van deze lichtreclames niet gespaard. Dit alles is tekenend voor de Sloveense mentaliteit: van Joegoslavië willen ze niet meer horen spreken en woorden als kapitalisme en vrije markt klinken als muziek in de oren. Kortom, de ondoordachte omarming van de lege Westerse beschaving, geplaagd door fenomenen als racisme, verrechtiging, corruptie, eigenbelang... is totaal. De ontmoetingen met de vertegenwoordigers van de studentenorganisatie en enkele Bosnische vluchtelingen versterkten deze indruk.

De studentenorganisatie kwam over als een zeer gestructureerde inrichting, met parlement, regering en ministers

maar met zeer weinig inhoud. De student die zich voorstelde als zijnde de minister van internationale betrekkingen maakte ons duidelijk dat de studentenpolitiek zich beperkt tot het verlenen van enkele studiefaciliteiten. De bezorgdheid om de oorlog in Bosnië is bij de studentenorganisatie quasi nihil. Later vernemen we van een studente Germaanse talen dat de 'kloof' tussen de studenten en de 'studentengovernment' enorm is. Dat ze voor hun financiering (ze beschikken over een budget van maar liefst 1,2 miljoen DM) gedeeltelijk afhankelijk zijn van de regerende politieke partij die hen aldus belet om een onafhankelijke politieke koers te varen. En dat de studentenvertegenwoordigers enkel uit zijn op persoonlijke verrijking. Het bezoek aan 'Radio Student' deed ons inzien dat niet alle studentenorganisaties de constellatie zomaar passief ondergaan. Deze vrije zender, opgericht in 1968, is de meest beluisterde radio van Ljubljana. Hoewel gevestigd op de campus van de universiteit gaat het hier om een samenwerking van studenten en professionele onafhankelijke journalisten.

De kwaliteit van de radio is voornamelijk te danken aan avant-garde en alternatieve muziek. Daarnaast wordt de zendtijd eveneens gebruikt als aanklacht tegen de apathische houding van de studentenbeweging. De strategie bestaat in het objectief uitzenden van de gesprekken die binnen het studentenparlement worden

gehouden. De luisteraars vormen zo hun eigen mening over het politieke bestel. Ook de Bosnische vluchtelingen krijgen via dit medium mogelijkheid tot spreken. Tijdens de wekelijkse zendtijd kunnen ze hun muziek en de laatste culturele en politieke ontwikkelingen verspreiden. Ook al verandert dit niets aan de concrete situatie van deze Bosniërs in Ljubljana toch haalt men zo deze vluchtelingen ietwat meer uit hun isolement en houdt het de Sloveense bevolking niet onwetend. Van de Bosnische vluchtelingen vernamen we namelijk dat de Sloveense regering hen wel toelaat om te studeren aan de Ljubljanaanse universiteit (en toch zijn er maar dertig studenten op zo'n vijftiendertigduizend vluchtelingen) maar dat hen ongeoorloofde limieten opgelegd worden in hun deelname aan het publiek leven in Slovenië: ze mogen zich naast het volgen van de hoorcolleges slechts vier uur per week (!) in de stad begeven zodat hun aanwezigheid niet al te zeer opvalt! Verder ziet hun toekomst er weinig rooskleurig uit gezien hen duidelijk gemaakt wordt dat op de arbeidsmarkt voorkeur gegeven wordt aan personen van Sloveense afkomst.

Het weze dus duidelijk dat officiële instanties in Slovenië elke band met het voormalige Joegoslavië zorgvuldig uit het kollektieve geheugen probeert te wissen en dat ze de Westerse gemeenschap met open armen tegemoet loopt.

Zagreb

Hoe langer ons verblijf in Zagreb duurde hoe meer we van het fascistisch, militair, repressief en indoctrinair karakter van het Kroatisch regime overtuigd geraakten. Dit inzicht is het zoveelste bewijs dat de traditionele westerse pers ons zeer selectief informeert en zelfs desinformeert aangezien ze ten opzichte van Kroatië een toch wel zeer neutrale houding aanneemt en ze het regime zelfs vergoelikt. Van de nog steeds durende agressie van Kroaten in Bosnië wordt zelfs niet meer gesproken. Is dit om de publieke opinie gunstig te stemmen in verband

met de voorbereidingen die getroffen worden om de Servische stellingen te bombarderen?

Reeds bij onze aankomst kwamen we in contact met het repressieapparaat: de achterdocht van de Kroatische douane nam grote proporties aan wanneer ze ontdekten dat we medicijnen vervoerden in Yugoslours-zakken. Ze vermoedden (terecht trouwens) dat deze bestemd waren voor Klein-Joegoslavië. Hun achterdocht kon enkel gesust worden door de tussenkomst van een ULB-student van Kroatische afkomst. Later werden we tegengehouden door de politie voor een smeldiverdring en dan nog eens voor een overschrijding van de witte lijn. Vreemd was dat de politie direct vroeg naar de student die tussengekomen was aan de grens. Ook hier kon hij de zaken regelen: de boetes werden betaald met enkele Belgische bierjes.

Volgens een medestichter van de 'Anti-War Campaign' is het onmogelijk om massa's te mobiliseren of zelfs maar te bereiken zodat hun grote politieke acties mislukten. Deze onmogelijkheid vindt zijn oorsprong in enerzijds de grote schrik die er heerst voor repressieve maatregelen en anderzijds een kollektief slachtoffergevoel: via de televisie, het propagandamiddel bij uitstek (er zijn twee oppositiekranen maar die worden slechts gezien door vijf procent van de bevolking en hebben te kampen met financierings- en verspreidingsproblemen), werd bij de Kroatische bevolking het reeds aanwezige slachtoffergevoelen (velen hebben familie en vrienden verloren tijdens de Servische bezetting) verergerd. Haat, egoïsme en de weigering tot elke vorm van solidariteit worden maar al te makkelijk door dit gevoel gerechtvaardigd. De impact van de propaganda liet zich duidelijk voelen in de latere gesprekken: het discours van vele Kroaten is doorspekt met nationalistische elementen. Velen koesteren een diepe minachting voor Serven en Moslims. Serven zouden allen barbaren, agressors zijn en een militaire geest hebben en Moslims zouden allen zeer wraaklustig zijn (oog om oog, tand om tand). Een professor gaf zelfs volmondig toe dat ook hij beïnvloed werd: sinds zijn terugkomst uit de Verenigde Staten in 1991 is hij zich meer en meer Kroaat gaan voelen alhoewel hij zich voordien Joegoslaaf voelde. Verder vertelde hij dat het voor hem onmogelijk is om de Balkanproblematiek in zijn hoorcollege aan te kaarten omdat hij botst op een zeer apathisch studentenpubliek.

Het hierboven vermeld collectief gevoel, het toenemende nationalistische denken, de oorlog vormen aldus een legitimatie voor het Tudjmanregime en versterken zelfs het autoritair karakter ervan. Volgens velen liggen de wortels van een dergelijk nationalistisch denken in een verregaande decentralisering reeds doorgevoerd ten tijde van Tito. Hij zou daarmee een gevaarlijke vorm van pluralisme toegelaten hebben namelijk nationalisme in een communistisch regime. Dergelijke stelling verwaarloost wel de rol van het Westen in de aanwakking van het nationalisme (zie vorige Moeial). Van de Bosnische vluchtelingen vernamen we dat ze dikwijls illegaal in het land verbleven en dat ze in dergelijke angst leven omdat ze bij arrestatie dadelijk over de grens gezet worden.

Tijdens ons verblijf in Kroatië werd Rijeka eveneens voor een paar uur aangehaald. In tegenstelling tot Zagreb bleek hier de nood aan interactie met de buitenwereld veel duidelijker. Op

het ogenblik dat we hier aankwamen waren de vredesonderhandelingen tussen Servië en Kroatië net begonnen. In de Westerse media hebben we toen alleen kunnen lezen hoe de leiders langs beide zijden tot overeenstemming waren gekomen om het transport tussen bovengenoemde landen weer mogelijk te maken. Wat hier waarschijnlijk niet bij vermeld werd is de mobilisatie van Kroatisch-Bosnische jongeren op hetzelfde moment. Dit vernamen we van "Suncokret", de plaatselijke vredesorganisatie die het gebeuren via eigen publicaties kenbaar maken. De criteria volgens dewelke men gerekruteerd wordt toont nog maar eens de schijnheiligheid aan waar men de Westerse media mee om de tuin weet te leiden. Elke man met het dubbelburgerschap (dit zijn grotendeels Bosnische vluchtelingen die het Kroatisch burgerschap hebben verkregen) leeft er momenteel in konstante onrust en kan elk moment opgepakt worden om aan het Bosnische front te gaan vechten. Het volstaat echter eveneens om Kroatisch burger, geboren in Bosnië te zijn of één der ouders van Bosnische oorsprong te hebben, om opgepakt te worden.

Suncokret klaagt deze acties aan omwille van hun illegaliteit, het gaat hier om geforceerde mobilisatie, schending van de mensenrechten, en de immoraliteit om personen te sturen die tegen hun eigen land moeten gaan vechten.

Na dit bezoek leek het ons zeer noodzakelijk om dergelijke initiatieven in het Westen kenbaar te maken aangezien het Westen van in den beginne de anti-oorlogskrachten in het voormalige Joegoslavië verwaarloosd heeft.

Belgrado

Belgrado betekent 'witte stad' in het Serbo-Kroatisch. De grijze stad zou momenteel gepaster zijn aangezien ze op ons een ontzettend grauwe indruk nagelaten heeft. Het embargo, ingesteld om druk uit te oefenen op het Milosevicregime, heeft zoals gewoonlijk *averchise* gevolgen. De polarisering van de maatschappij verergerd: door het embargo wordt een kleine elite, de profiteurs van het regime, rijk en de anderen worden dieper de miserie ingedwuld. De oude staatswinkels zijn leeg, enkele privewinkels zijn goed gevuld maar de prijzen zijn vergelijkbaar met deze in het Westen terwijl het gemiddeld inkomen slechts dertig Duitse Markten bedraagt. De voornaamste slachtoffers van het embargo vallen onder de stadsbevolking. De platelandsbevolking kan zich nog enigszins redden door te leven van de landbouw. De voornaamste vorm van transport is het openbaar vervoer, aangezien benzineverbruik slechts weggeleid is voor weinigen, die dit stijgend gebruik praktisch niet kan verwerken (bussen die een honderdtal personen vervoeren zijn geen rariteit). Er is een schrijnend tekort aan medicijnen; enkele apotheken kunnen in medicijnen, die meestal gestolen werden van humanitaire hulp, voorzien maar wederom kunnen slechts weinigen zich dit veroorloven. Het embargo verschaft de staat een perfect alibi voor alles wat fout loopt en het regime kan alsoz zijn machtspositie verstevigen.

De universiteit in Belgrado is er een met een grote dissidente traditie. Zowel haar dissidente functie als de toepassing van het praxisconcept hebben nu moeten ruimen voor het bureaucratisch machtsapparaat. Ook het studentenprotest dat in 1991 nog zeer krachtig was is nu geneutraliseerd enerzijds doordat de studenten van toen nu afgestudeerd zijn en hun vervangers openlijk politieke partijen vertegenwoordigen, en anderzijds omdat de helft van de universitaire koten bevolkt wordt door het politieapparaat die aldus op de hoogte is van haar activiteiten. Bovendien verkeert de studentenorganisatie nog altijd in een il-

legale situatie: ze hebben niet het recht om zich te verenigen en hebben geen recht op lokalen. In tegenstelling met Zagreb, waar velen precies spreekbuisen zijn voor het regime, lijken op het eerste zicht de studenten hier wel minder beïnvloed door de propaganda waar ze dagelijks mee bestookt worden. Ook uit latere gesprekken kon voorzichtig besloten worden dat de staat hier minder autoritair en indoctrinair is dan die in Kroatië.

De mensen zijn hier echter wel zeer triest en de kollektieve depressie is niet veraf. Dit resulteert in apathie en passiviteit, dat, in tegenstelling met Zagreb en Ljubljana, waar zulke houding veroorzaakt wordt doordat de Kroaten de oorlog aan den lijve ondervonden hebben en bij de Slovenen een zekere materiële welgesteldheid, hier veroorzaakt wordt door de barre levensomstandigheden en een zeer pessimistisch uitzicht op wat de toekomst hen zal bieden.

Een filosoof vergelijkt de Servische Republiek (bezet territorium in Bosnië) met de 'alien' met moorddadige capaciteit, afkomstig uit de buik van Joegoslavië, uit de gelijknamige film. Een andere interessante vergelijking: 'La fixation érective, le stéréotype folklorique Serbe dont l'équivalent est la peur de la castration, peut être suivi de la meilleure façon sur le "cas yougoslave", Les Serbes vivent la "perte de la Yougoslavie" comme perte irréparable, comme perte de la meilleure partie de soi, car la Yougoslavie pour les Serbes n'est rien d'autre que le fait de leur erection ethnique, quelque chose qui pouvait être soutenu seulement par la substance ethnique Serbe, seulement par sa croissance, en fait à l'encontre de la règle transeithnique "Tous les gens SANS EGARD A... leur nationalité, race, religion, richesse, status social" les Serbes suivent la règle "Tous les Serbes SANS EGARD A..." croyant que cela les sauvera de la castration.' De Servische Republiek kan ook vergeleken worden met enkele homoseksuele wijken in San Francisco waar homo's eigen getto's aan het creëren zijn: heterosexuelen worden buitengesloten omwille van hun voorkeur voor het andere geslacht. Verder maakt hij een onderscheid tussen het klassieke ethnische denken dat gebaseerd is op een superioriteitsgevoelen, en het moderne dat artificieel is. (Branimir Stojanovic)

De wekelijkse 'Women in black'-betoging is de enige vorm van openlijk protest die we in Belgrado gemerkt hebben. Ze maakten ons duidelijk dat bij hen, in tegenstelling met Zagreb, er nog geen nationalistische elementen in de rangen geslopen zijn. Qua cultuur favoriseert de regering, net zoals in Kroatië trouwens, alleen met kunstvormen die het regime gunstig gezind zijn. Vooral folkloremuziek wint hierdoor aan belangstelling. De ironie van de zaak is wel dat zowel de Kroatische folkloremuziek als de Servische het sneller ritme van de Moslimfolkloremuziek heeft overgenomen omdat dit snellere ritme zich beter leent voor de nationalistische propaganda.

Opmerking: na het schrijven van dit artikel werd er ons duidelijk gemaakt dat de indruk, dat het Kroatisch regime meer autoritair en indoctrinair zou zijn dan dat in Klein-Joegoslavië, niet opgaat. Deze indruk werd bij ons bewerkstelligd doordat we ons enkel naar Zagreb, waar Tudjman op de meeste aanhangers kan rekenen, begeven hebben. Andere delen van het land, en dan vooral in gebieden die niet door de oorlog getroffen zijn en aan de vroeger zeer toeristische Adriatische kust, zouden meer opposanten tellen. Ook dient gezegd dat Tudjman pas aan de macht is sinds

Vervolg op pg. 9

Mogen wij even Storen?

DM: Hoe bent u eigenlijk in de studentenpolitiek verzeild geraakt?

Joeri Lema: Na mijn aankomst op de VUB ben ik vrij vlug geïntegreerd in een studentenkring nl. KEPS en ben dan 3 jaar later praeses geworden. Ik heb in mijn praesesjaar mijn kandidatuur voor de SoR gesteld omdat ik vond dat ik dat kon gebruiken voor mijn praesesjaar, betere diensten zou kunnen verlenen... Ik ben dan plaatsvervanger geworden en al vlug werd ik sterk geïnteresseerd en vond het heel tof. Want ik heb als plaatsvervanger bijna geen enkele vergadering overgeslaan, wat niet van alle plaatsvervangers kan gezegd worden. Het jaar daarna ben ik voor effectief gegaan en ondervoorzitter geworden. Wel moet ik eraan toevoegen dat ik geen ondervoorzitter ben geworden om voorzitter te worden, dat is later gekomen.

DM: Wat was de motie om voorzitter te worden?

JL: Ten eerste wou ik mijn kennis zeker en vast gebruiken voor de SoR. Ten tweede, mijn enige niet-motivatie was het feit dat ik in mijn thesijaar zit en een beetje schrik had om deze twee te combineren. Nu is gebleken dat het moeilijk te combineren is, maar dat is iets anders. Ik wou het zelf doen, uit pure interesse en ik denk van mijzelf dat ik in de SoR een goede inbreng kan hebben.

DM: Is het niet moeilijk om Stijn Broucke, de vorige voorzitter, op te volgen?

JL: Dat is een uitdaging voor mij. Ik heb altijd op uitdagingen gesprongen zoals ook het praeserschap van de studentenkring wat deze bestond op dat moment bijna niet meer. Uitdagingen neem ik gerust aan. Als ik Stijn zijn werk kan evenaren zal ik zeer blij zijn.

DM: Steven, jij bent eigenlijk op een hele andere manier in deze kleine wereld van de studentenpolitiek terecht gekomen.

Steven Vervoort: Bij mij is dat begonnen met mijn werk op twee fronten enerzijds als voorzitter van de Bewonerscommissie campus Oefeningplein, anderzijds heb ik twee jaar in het bureau van Studiekring Vrij Onderzoek gezeten. Langs deze twee wegen ben ik mij meer met de studentenpolitiek gaan bezighouden. Wat misschien wel merkwaardig is dat in tegenstelling tot de meeste andere SoR-leden, ik niet uit een kring kom. Nu ik gekapt ben met BWC en VO heb ik mijn werkerterrein naar de SoR verlegd. Als voorzitter van de BWC heb ik met raadgevende stem in de SoR gezeteld. En omdat ik al een beetje op de hoogte was van het reilen en zeilen binnen deze raad heb ik zoals Joeri het ook zegt, mijn kennis ervoor gebruikt en zal proberen die nog uit te breiden.

JL: Het is ook wel een duidelijke politiek geweest om dit jaar niet alleen studenten uit de studentenkringen in de SoR te krijgen waar het in het verleden altijd studenten uit kringen waren. Ik denk dat we nu meer gepolst hebben naar de motivatie.

DM: Voor de verkiezingen werd er gezegd dat er op regelmatige basis studentenbijeenkomsten zouden georganiseerd worden. In welke mate gaan ze nog door? Komen daar nog studenten op af?

JL: Ik denk dat deze bijna doodgebloeid zijn. In die zin dat op de vorige studentenbijeenkomst enkel de ondervoorzitter aanwezig was. Dat bewijst toch maar weer dat daar weinig interesse naar is. Ik wil hierbij toch zeggen dat er niet veel reclame, als ik dat zo mag noemen, rond gemaakt is. Op dit ogenblik hou ik mij daarmee bezig, het is een van mijn belangrijkste punten dit jaar: de informatiedoorstroming en de interesse terug proberen op te wekken.

Ik weet dat dit op één jaar niet zal lukken, misschien lukt dit nooit. Wel heb ik naar alle decanen een brief gestuurd met de vraag om een vaste valva ter beschikking te stellen voor de SoR om haar beslissingen en andere informatie daar op te hangen. Dat is toch al een begin, de decanen hebben allen positief gereageerd. Nu ga ik trachten via de SoR vaste valva te laten plaatsen gezien het plaatsgebrek aan de facultaire valvas en dat mag van mij geld kosten.

DM: In welk opzicht verschilt de SoR van dit jaar met die van vorig jaar? Zal er eerst gepraat worden met de studenten voor er gestemd wordt en zijn er tussen de studenten-SoR-leden gesprekken vooraf?

JL: Ik denk dat in eerste instantie die studentenbijeenkomsten daarvoor gepland zijn, maar zoals ik al zei zijn deze een beetje doodgebloeid, misschien kunnen we dit nu een beetje recht trekken met de verschillende commissies. Ik zal minstens één keer per maand elke voorzitter van de verschillende commissies bijeenroepen om een gesprek te hebben rond de stand van zaken. Via die commissies gaan we dan per dienst de beleidsopties bekijken, dus niet globaal.

DM: Zal deze SoR ook maatschappelijke standpunten innemen? Zoals vorig jaar het standpunt rond extreem-rechts.

JL: Zeker wel, ik denk dat dat vorig jaar een beetje te weinig is gebeurd. De voorzitter van vorig jaar heeft zich wel op de Raad van Beheer over extreem-rechts uitgesproken en aan de RvB gevraagd een standpunt in te nemen. Vanuit de RvB is dit echter niet gebeurd.

DM: Wat is uw mening rond het NSV-bezoek, moet men NSV op de kampus toelaten?

JL: Ik was die dag zelf afwezig, maar ik denk dat er toch goed gereageerd is geweest door de studenten, ik zal de studenten daar zeker altijd in steunen. In het verleden is het NSV van de kampus geweigerd en ik vind dat dat zo moet blijven. Ik ben zeer tolerant maar het NSV behandelt ons blijkbaar niet zo, ik vind dat een reden om hen te weigeren. We kunnen niet blijven zeggen: "wij zijn vrijzinnig en blijven u tolereren".

Steven Vervoort: Langs de andere kant vind ik persoonlijk ook dat wij als studenten maar sterk genoeg moeten kunnen staan om met die mensen in discussie te treden en ze nog te kunnen pakken.

DM: Is dat niet moeilijk om met die mensen in discussie te gaan vermits zij onze waarden tegen ons uitspelen, en de VUB een ondemocratisch en intolerant gedrag verwijten.

SV: Ik ben ook helemaal niet voor toelaten van het NSV op de kampus maar dat heeft dan ook tot gevolg dat je een kunstmatige sfeer creëert en dat je buiten de kampus voortdurend met extreem-rechts geconfronteerd wordt. Het gevolg van die kunstmatige sfeer is dat we het bestaan ervan gewoon ontkennen door de negatie ervan.

DM: Moet de discussie rond extreem-rechts misschien opnieuw geopend worden?

SV: Het feit dat het NSV niet toegelaten is op de VUB, maakt ook een deel van de mensen nieuwsgierig, vele mensen hadden er nog nooit van gehoord, en de enige die daartegen reageerde was het MLB met een pamflet dat de ronde doet. MLB reageert dan en de meeste studenten zeggen dan: "dat is van dezelfde slag". Voor mij heeft het al dan niet toelaten van het NSV zijn voor- en nadelen, laat wel duidelijk zijn dat ik niet voor het NSV ben. Vorig jaar werkte ik trouwens

mee aan het standpunt rond extreem-rechts en het geval Gerlo.

JL: Ik kan er mee samen leven in die zin dat ik ze gewoon neger, maar ik zal daarin altijd de studenten volgen.

DM: Tijdens de verkiezingscampagne van 'De Lijst' (waar voor de SoR alle zes kandidaten verkozen werden) was een van de slogans "voor een sociaal beleid". Is dit een nieuw sociaal beleid?

JL: Ik zou niet zeggen dat het een nieuw sociaal beleid is, de SoR probeert een sociaal selectief beleid te voeren, ik zie niet in wat daar mis mee is. Maar ik doe het wel vanuit een andere optiek wat de begroting betreft. Misschien is er in het verleden een beetje teveel gekeken naar de begroting om projecten e.d. te beginnen. Ik kijk eerst welke projecten en ideeën er zijn en hoe we de problemen kunnen oplossen. Maar tenslotte komen we altijd op die begroting uit, deze houdt nu eenmaal beperkingen in, dat is een spijtige zaak.

DM: Gaat er vanuit deze SoR naar de RvB toe gelijverd worden voor een stijging van het budget of legt men zich neer bij het ter beschikking gestelde budget?

JL: Ik sluit dat zeker en vast niet uit en die vraag naar de RvB toe moet er misschien wel komen, maar die vraag is in het verleden ook al vaak gesteld. Ik begrijp ook wel dat de RvB hun gelden van de overheid krijgen en dat is natuurlijk ook beperkend. Als het geld anders wordt verdeeld gaat dat ten koste van iets of iemand anders en dan moet er gekeken worden naar wat het beste kan zijn.

DM: U sprak over een selectief sociaal beleid, er is ook een ander mogelijkheid: een sociaal beleid voor iedereen. Het probleem met een selectief sociaal beleid is dat er moet uitgemaakt worden wie er wel en wie er niet gebruik kan van maken. De lat kan steeds makkelijker verlaagd worden.

JL: Het is zo dat alle studenten gebruik kunnen maken van alle diensten van de Sociale Sector. De minst begoede moeten toch wel prioriteit krijgen. Je kan moeilijk voor iedereen hetzelfde sociaal beleid voeren. Het zou financieel niet haalbaar zijn. Persoonlijk zou ik niet liever willen dat alle studenten dezelfde voordelen zouden krijgen.

SV: Het feit dat alle diensten van de Sociale Sector open staan voor alle studenten, heeft enkel voor de minst gegoede financiële implicaties: maaltijdkartaar, aanpassing van de huurprijzen van de koten, beurzen, leningen... Dat is niet nodig voor een student die een hoger inkomen van thuis meekrijgt.

DM: Gaan de huurprijzen voor de VUB-koten stijgen?

JL: Deze blijven op dezelfde toewijzigingscriteria van huisvesting (ook voor de Schoofslaan). Vorig jaar is er overeengekomen om de prijzen niet te verhogen. Als dit jaar die vraag komt zal dat eerst goed bestudeerd moeten worden. Prijzverhogingen zijn soms nodig, alles moet veranderd worden in functie van de behoeften en zeker niet te pas en te onpas.

DM: De prijzen van het restaurant zullen wel stijgen. Waarom?

JL: Vorig jaar is er goedgekeurd dat de maaltijdprijzen met vijf frank zullen verhoogd worden vanaf 1 oktober 1994, zowel voor beursstudenten als niet-beursstudenten. De vraag was toen ook gesteld om de prijzen in het restaurant te koppelen aan de index, maar dan zou de prijsstijging zes frank bedragen.

SV: Dus eigenlijk is het niet echt een prijsverhoging maar een aanpassing aan de index.

JL: Elk jaar stijgen de inkooprijzen van goederen toch ook. Men kan, bij wijze van spreken, niet veertig frank blijven vragen. Alles stijgt.

DM: Maar de inkomens van de student stijgen daarom toch niet noodzakelijk. Misschien stijgen de lonen wel minder snel...

JL: Ik denk dat het nominaal inkomen in het algemeen wel gelijk blijft. De lonen zijn immers gekoppeld aan de index. Ik ben allergisch aan prijsverhogingen maar soms moet het en dan zal ik het ook voorstellen.

DM: Waar wil u het beleid van de Sociale Sector op baseren? U spak al over de informatiedoorstroming, en verder?

JL: Ik zal eerst proberen er voor te zorgen dat alles wat in het verleden is goedgekeurd correct wordt uitgevoerd (zoals bv. de beslissingen over het restaurant en huisvesting). Nieuwe zaken zullen dus die betere informatiedoorstroming zijn en ook de informatisering van de Sociale Sector. Wat ik ook belangrijk vind is de relatie VO-BSG-DE MOELAL. Ik probeer mijn opties te leggen naar de student toe.

DM: Een beleid meer toegespitst op de studenten oké. Maar hoe zal dat kunnen verwezenlijkt worden?

SV: Het is zo dat wij (de voorzitter en ondervoorzitter) ons elke donderdagmiddag, behalve wanneer er een SoR-vergadering is, zullen openstellen voor de studenten. Elke student kan dan met zijn problemen bij ons terecht en wij zullen dan een soort doorverwijzingsfunctie waarnemen. Een beetje te vergelijken met de zittingen van de politiekiers.

JL: Ik zal proberen zoveel mogelijk aanwezig te zijn op de Sociale Sector (gegou Y). Maar eigenlijk kunnen de studenten alle dagen langskomen maar vooral die donderdagen. Ook via die valva van de SoR zullen wij de spreukeren aankondigen en wat meer uitleg geven over de verschillende diensten die onder de Sociale Sector ressorteren.

DM: Een soort ombudsman van de Sociale Sector? Kunnen studenten bijvoorbeeld ook langskomen met problemen met een professor?

JL: Als ik de studenten daar mee kan helpen, zal ik dat zeker doen en anders kan ik ze rechtstreeks naar de betrokken dienst verwijzen om te voorkomen dat ze van het kastje naar de muur worden gestuurd. Ik zal dan zelf persoonlijk contact opnemen met de betrokken dienst of persoon. Studenten mogen met om het even welk probleem langskomen. Ik zou dat alleen maar toelaten.

SV: Het geeft ons ook een beetje het gevoel dat we nuttig zijn. Wij staan ten dienst van de student tenslotte zijn we toch door hen verkozen.

DM: In dit verband zou ik nog even willen terugkomen op die studentenbijeenkomsten. Is daar al een datum voor vastgesteld?

JL: Dinsdag 15 maart om 12 uur, dus nog voor de volgende SoR-vergadering. Zoals vorige bijeenkomsten zal deze ook doorgaan in het ESP-gebouw (tweede verdieping, gebouw C). Iedereen is er op uitgenodigd. We kunnen alleen maar hopen dat er wat meer reactie op zal komen zodat we ze verder kunnen zetten.

DM: Zijn er voor het ogenblik nieuwe projecten?

SV: Momenteel niet, maar wat misschien ook wel belangrijk is om eens op te merken is het uitbaten van de profit-sector ten dienste van de non-profit-sector. Daar wordt o.a. het bedieningsrestaurant mee bedoeld, waar de winsten terug kunnen vloei naar de Sociale Sector.

DM: Het is dus de bedoeling om buiten het budget nieuwe inkomsten te zoeken?

JL: Inderdaad, ook bv. via sponsoring, zoals dit jaar trouwens is gebeurd. Dat mag zeker vermeld worden. Waarom zouden we daar vies van zijn? Als we de gelden niet van hogere hand krijgen, moeten we ze

wel ergens anders gaan zoeken.

DM: Wanneer zou het bedieningsrestaurant openen?

JL: Deze zomervakantie zou men beginnen bouwen en het zou vrij vlug klaar moeten zijn. Het beste zou zijn om te openen bij het begin van het academiejaar, anders zitten de studenten weer met de "merde".

DM: Is het bedieningsrestaurant ook bedoeld voor studenten? Een volledige maaltijd zou ongeveer 1500 frank kosten.

JL: Ik denk het wel. Die 1500 frank is wel een gemiddelde. Waarom zouden studenten daar eens niet rustig kunnen gaan eten? Wanneer men kijkt hoeveel maaltijden er buiten de VUB worden genuttigd, indien men daarvan al vijftig procent naar het bedieningsrestaurant zou kunnen verplaatsen, is het meer dan winstgevend en kunnen deze inkomsten weer ten goede komen van de student.

DM: Hoe vorderen de contacten met Sonet (sociaal netwerk tussen verschillende Brusselse hogescholen en de VUB...)

JL: Op de volgende SoR komt er het voorstel om SONETINO'S, dit zijn broodjes, op de VUB te verkopen. Deze kunnen dan ook hier door hogeschoolstudenten worden gekocht. Dit zal gebeuren via een bonnetjesstelsel (één bonnetje is 20 frank, een sonetino kost 60 frank). Ze kunnen die bonnetjes ook gebruiken om andere producten van het restaurant te kopen. De hogeschoolstudenten, alsook de ULB-studenten, zullen (als deze beslissing wordt goedgekeurd door de SoR) maaltijden aan 120 frank kunnen gebruiken.

DM: Moet de Sociale Sector daar niet voor bijpassen (de maaltijden worden immers door de Sociale Sector gesubsidieerd)?

JL: Neen, omdat de vaste kosten toch al gedekt. De variabele kosten voor een maaltijd bedragen ongeveer 85 frank, wat dus 35 frank winst per maaltijd zou betekenen. De Sonetino's zullen trouwens ook wel op termijn winstgevend zijn.

DM: Welke andere voordelen heeft de VUB door SONET?

SV: Het is ook zo dat SONET een belangrijke PR-functie heeft voor de VUB naar de hogeschoolstudenten toe. Na het behalen van hun diploma studeren deze vaak verder aan een universiteit. Omdat de VUB strategisch slecht gelegen is, kunnen deze studenten via dit project al een beetje vertrouwd geraken met de campus en dan zullen ze gemakkelijker kiezen voor deze universiteit om een bijkomend diploma te halen.

JL: Het is de bedoeling dat deze hogeschoolstudenten niet alleen via die Sonetino's contact hebben met de VUB maar ook met alle andere diensten van de Sociale Sector.

DM: Hoe is de relatie tussen de Sociale Sector en de diensten en kringen die door studenten zelf beheerd worden (BSG, VO, De Moelal)?

JL: Ik denk dat er vorig jaar met De Moelal een aantal problemen waren en als men die een beetje op een rijtje zet, ziet men dat wat er uit de bus is gekomen toch wel positief was. Dit jaar met VO waren er ook enkele problemen. Ze hebben een beetje de indruk gehad (dit is ondertussen al wat rechtgezet) dat wij tegen hen zijn. Dit is absoluut niet mijn bedoeling. Ik druk mijn hoop uit dat de volgende SoR de nieuwe statuten van VO goedgekeurd en dat we er niet meer moeten tussenkomen als VO haar moreel en financieel verslag binnelevert op het einde van het jaar.

SV: Het is belangrijk dat vanuit de Sociale Sector de samenwerking binnen Y (Hier wordt de samenwerking tussen VO-BSG-De Moelal bedoeld nvd.) wordt gestimuleerd. Wij zullen

(vervolg op pag. 7)

Wie kent Brussel?

"Brussel in de lift"

Dit is een redelijk idioot klinkende vraag, zeker wanneer ze gepubliceerd wordt in een studentenblad van de Brusselse Universiteit. En toch is ze het stellen waard! Het studentenleven omvat vele aspecten, waarvan het vertoeven op de campus een van de belangrijkste is. De campus is voor vele studenten een soort van dorp, stad of klein wereldje waar het goed vertoeven is en waar de meeste faciliteiten, noodzakelijk om een relatief aangenaam leven te leiden, aanwezig zijn.

De campus is gelegen in Brussel, Hoofdstad van België en Europa. Enkele jaren hier studeren is dan ook dé kans om het specifieke karakter van Brussel beter te leren kennen. Aan de basis van dit specifieke karakter liggen een aantal determinanten zoals de administratieve functie van Brussel, het grootstedelijke, de communautaire kwestie, het multiculturele, het artistieke milieu, de socio-economische problemen, enz... U merkt dat het specifiek karakter van Brussel tevens een zeer complex karakter is en dat maakt het des te interessanter.

Brussel In De Lift"

De agogen van de eerste en de tweede Licentie hebben daarom het idee opgevat om iets te organiseren voor de studenten en andere geïnteresseerden dat in verband staat met het thema "Brussel". De ideeën resulteerden in "Brussel In De Lift". Maandag 28, dinsdag 29 en woensdag 30 maart wordt aan de studenten en natuurlijk ook andere geïnteresseerden de gelegenheid geboden om een rondleiding te volgen door Brussel. Men heeft de keuze uit negen rondleidingen die geleid worden door prominente Brusselaars. Een overzicht van het lijstje:

Maandag 28 maart.

Van 10 tot 12 uur zal de (on)omstreden radiomaker bij Studio Brussel (Hallo...) en muzikant **Jan Hautekiet** geïnteresseerden door "zijn" Brussel loodsen.

De rondleiding zal starten aan het Lunatheater. Hautekiet zal ons daarna meenemen naar verschillende plaatsen, die vooral rond de podiumkunsten actief zijn.

Om 14 uur in de namiddag vangt **Brigitte Grouwels** aan met een rondleiding. Brigitte Grouwels is CVP-raadslid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Zij zal zich engageren voor een rondleiding door de Marollen, een kleurrijke buurt waar de problematiek van huisvesting niet onder stoelen of banken kan gestoken worden.

De laatste rondleiding van maandag zal aanvankelijk om 19 uur en wordt verzorgd door **Anne Van Wichelen**. Anne is ex-VUB-studente Communicatiewetenschappen en journaliste bij "Deze Week In Brussel". Ze heeft een sterke voeling met het artistieke milieu in het Brussels. Dit, gecombineerd met een bijzondere aandacht voor sociale problemen en de kritische blik van een journaliste, zal een duidelijke stempel drukken op haar rondleiding. Deze rondleiding situeert zich in het Noordkwartier en zal eerder sterk gekruid zijn...

Dinsdag 29 maart.

Voor dinsdagmorgen heeft **Lucas Vander Taelen** een parcours uitgestippeld met als rode draad "Urbanistiek". Van der Taelen is

vooral bekend als free-lance televisiemaker; hij was bijvoorbeeld de man achter het RTBF-programma "Striptease", maar ook nog vele andere programma's (o.a. "De Laatste Getuigen") en voor TV-Brussel is hij ook geen onbekende meer. Hij was eveneens muzikant bij een aantal Belgische groepen (o.a. "Lavvi Ebbel" en "La Cosa Nostra"). Te verwachten valt dat de veelzijdige deskundigheid van Lucas Vander Taelen ook hier zal blijken.

In de namiddag zal **Johan De Clus** van het **Dienstencentrum Noordwijk** een rondleiding verzorgen in Brussel-Noord. Deze buurt wordt maar al te vaak geassocieerd met prostitutie, drugs, kriminaliteit, vandalisme, enz... Of deze rondleiding die associatie nu zal versterken of nuanceren weten we nog niet, maar het is in ieder geval een geschikte gelegenheid om eens kennis te maken met zaken waar we meestal niet zo vlug mee in contact komen. Voordeel is ook dat de rondleiding gebeurt door iemand die de problemen vanuit een professioneel oogpunt zal benaderen.

Van 15 tot ongeveer 17 uur zal de Schepen van Ruimtelijke Ordening van Etterbeek, **Dhr. Michiel**

Vandenbussche een rondleiding verzorgen door de Europawijk, een wijk die gekenmerkt wordt door een agressieve expansiedrang ten behoeve van de Europese gedachte. Vandenbussche is tevens recentelijk verkozen tot voorzitter van de sociaal-culturele Koepel CSC (Centrale voor Socialistisch Cultuurbeleid) en is voorzitter van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor Brussel.

Hoge buildings, ruime kantoren en luxeuzie vergaderzalen zijn duidelijk niet voor iedereen weggelegd. Wat dacht je van een geestelijke rondleiding in de Vierde wereld-problematiek? **Poverello**, een straatje hoop voor Brusselse armen.

Hierbij kijken wij even af van de rondleidingen en wordt er een gespreksavond georganiseerd in een van de opvanghuizen voor achtergestelden. Als spreker hebben wij niemand minder dan de oprichter van **Poverello** zelf, **Dhr. Jan Vermeiren** (74 jaar!), kunnen overhalen om een gesprek te voeren rond het probleem van de armen in het Brussels en de manier waarop **Poverello** daarop een antwoord probeert te formuleren.

Woensdag 30 maart.

Woensdagvoormiddag zal de PR-verantwoordelijke van de Brusselse vervoersmaatschappij **MIVB**, **Dhr. Leo Camerlynck** een rondleiding verzorgen. Wist je dat in de Brusselse "mollentram" buiten drugs, kleine criminaliteit en controleurs ook nog kunst te bekijken valt? Dat de metro in Brussel een zeer belangrijke taak te vervullen heeft, staat zonder meer vast. Dat deze zeer dynamische onderneming niet alleen ook heeft voor goed georganiseerde mobiliteit wordt wel duidelijk aan de hand van een aangename reis doorheen enkele stations.

Dezelfde voormiddag zal ook een rondleiding verzorgd worden door niemand minder dan Volksunie-voorzitter **Bert Anclaux**. Al voor zijn voorzitterschap was Bert Anclaux actief in de Brusselse politiek, waar hij zich vooral bezig hield met de sociale problemen in de

hoofdstad. Anclaux kent Brussel terdege en aangezien de sociale component in het nieuwe programma van de Volksunie sterk verteenwoordigd is, is hij een goedgeplaatste figuur om deze problematiek te benaderen.

Om 14 uur zal er een medewerker van het **Jeugdhuis Centrum West** een aantal mensen door het werkerrein Molenbeek loodsen. **Fouad** zal de werking toelichten van het jeugdhuis. Ook zal hij de deelnemers inlichten over de bekende maar meestal oppervlakkig begrepen problemen van de buurt die een tijdje geleden overvloedig maar niet altijd op gepaste wijze in de media kwamen. Multicultureel samenleven opsmuiven bij een glaasje is meer dan een aanrader!

Slotactiviteit:

BRUSSELS BY NIGHT

Op woensdagavond om 20 uur (stipt!) zal er in de VUB-aula QB de film "Brussels by night" vertoond worden. Deze film zal bovendien ingeleid worden door de regisseur van de film, **Mark Didden**, die tevens als docent verbonden is aan het Brusselse St.-Lucas Instituut.

Na de film volgt er nog een receptie onder de aula waar we allen (gidsen én deelnemers/publiek) kunnen napsaten over het hele gebeuren en tevens kunnen genieten van enkele echte Brusselse bieren! Dit gebeuren zal omkaderd worden door enkele magnifieke werken van **Eli Peeters**, de betere fotograaf, gekenmerkt door het vastleggen van "echte Brusselaars"!

Praktisch:

Eén rondleiding (incl. toegang tot film én receptie!) kost slechts 100,-! Wenst men aan meerdere rondleidingen deel te nemen, dan kost dit 50,- per bijkomende rondleiding.

Er zal voor de rondleidingen wel vooraf moeten ingeschreven worden om de deelnemers tot een aangenaam aantal te beperken.

Inschrijvingen: - maandag 21 maart 1994, van 11u tot 15u, in het VUB-restaurant.

- dinsdag 22 maart 1994, van 11u tot 15u, in het VUB-restaurant.

- woensdag 23 maart 1994, van 11u tot 15u, in het VUB-restaurant.

- Telefonisch; vanaf donderdag 24 maart 1994 tijdens de kantooruren op het nummer 02/641.24.49 (Steven Degraeve, Dienst SOCA VUB)

De Agogen

Vrij Podium...zelfs klassiek

Vanuit de commissie cultuur zouden wij jullie graag wat meer informatie geven rond de werking van dit orgaan, initiatieven op korte en lange termijn en de problematiek van het Vrij Podium. Deze commissie bestaat uit 4 leden en een aantal vaste en occasionele raadgevers.

Voorzitter: professor Willem Elias ("bezieler" KK, cfr. Court Circuit), leden: Erik Willemaers (Sociale Raad, Vrij Onderzoek, First Brussels Free Jazz Festival), Toon Vanagt (Kultuurverantwoordelijke B.S.G., Break the Silence) en Bart Temmerman (Sociale Raad, Break the Silence). Vaste raadgevers zijn Caroline Van den Borre (kultuurverantwoordelijke Perskring) en professor Rudolf De Smet.

Er werden op de eerste vergadering een hele reeks interessante voorstellen gedaan en de intentie werd geuit de studentenorganisaties via hun respectievelijke cultuurverantwoordelijken bij de uitwerking van de initiatieven te betrekken. In elk geval zal worden gepoogd een breed studentenpubliek te bereiken en te betrekken bij de culturele activiteiten aan onze universiteit en zodoende ook het peil ervan verder op te krikken. Wij kijken trouwens halsbrekend uit naar de installatie van info-schermen in het studentenrestaurant (gepland voor volgend academiejaar).

Een van de steunpilaren van de nieuwe initiatieven moet een gegevensbank worden, waar voor elke student de informatie wordt bijgehouden omtrent zijn specifieke culturele interesses: muzikanten, tekentalenten, beoefenaars of gewoon geïnteresseerden.

Deze databank zal voor iedereen toegankelijk zijn (op zoek naar een drummer? no problem enz...). We vertrekken met de reeds bestaande formulieren die geregeld circuleerden op de Vrije Podia, er worden nieuwe formulieren verspreid en we rekenen ook op jullie medewerking...maak je kenbaar! Verder komt er een extra vragenlijst, bij elke nieuwe inschrijving vanaf academiejaar 94-95 waarbij naar alle culturele activiteiten naast de humaniorasleure zal worden gepeild.

Het is ook de bedoeling klassieke muziekensembles samen te stellen (tot nu toe waren de initiatieven op dit vlak praktisch onbestaande) en op termijn zou hiervoor ook een musicus kunnen worden aangetrokken om dit alles in goede banen te leiden.

Regelmatig zou dan ook een Podium voor deze ensembles worden gereserveerd. Wie weet zien we binnen afzienbare tijd een echt studentenorkest ontstaan. En dan...het Vrij Podium! Reeds op de eerste vergadering bleek iedereen achter het idee te staan dat het Vrij Podium terug een vast ingeschreven activiteit wordt, uitgaande van de

Dienst Cultuur. Op dinsdag 29 maart wordt er trouwens nog een Free Podium georganiseerd waar we jullie in grote getale verwachten!

Vanaf oktober '94 gaan we dan weer van start met het wekelijkse Vrij podium op de maandagavond.

Aan de formule zou wel nog wat moeten worden gesleuteld en alhoewel wij beseffen dat dit de creativiteit van het moment niet mag beknotten zal het iets "geregeld" moeten zijn. De "ontstemde muzikanten" uit de vorige Moel zijn blijkbaar goed op de hoogte, maar de Dienst cultuur ontving men van deze mensen, noch van anderen reacties op het verdwijnen van het Vrij podium. (nvd. op dienst Cultuur ontving men wel degelijk reactie op het verdwijnen van het "Vrij Podium. Was het niet schriftelijk, dan wel mondeling.) Weet ook dat het Vrij Podium slechts voorzien was tot en met 13 december en dat het initiatief van de commissie het eerste is zulke.

We houden jullie verder op de hoogte en geef ons het voordeel van de tijd.

De Commissie Cultuur.

Brujocar

For the triumph of evil all that is necessary is that good people do nothing!

"Liever dwarsligger dan brandhout.", "Velen velen niet.", "Voorrang van rechts"....

In het cafetaria, de gangen, het Kulturkafé... overal hingen deze teksten. En uiteraard heb jij je ook afgevraagd wie of wat Brujocar eigenlijk is.

Wel, Brujocar is de afkorting van Brussels Jongeren Comité Anti Racisme, naar analogie met het Antwerpse Ajocar en Joco uit Gent. Deze comités zijn ontstaan als reactie op Zwarte Zondag en ze hebben diverse enkele succesvolle studenten- en scholieren betogingen en stakingen op hun palmares staan.

Brussel mocht en mag, als hoofdstad en centrum van Europa, zeker niet achterwege blijven.

Met Brujocar willen we reageren tegen de berusting, passiviteit en besluiteloosheid dat tegenwoordig tot nom verheven is. Brujocar ijvert voor democratie en verdraagzaamheid.

Ons platform:

- tegen racisme/fascisme,
- toekenning van alle politieke en sociale rechten, inclusief stemrecht, aan alle buitenlanders,
- een pluralistische beweging vormen die in eenheid alle antiracistische studenten en scholieren van Brussel probeert te verenigenen,
- asielrecht is mensenrecht.

27 maart is de Hand-in-Hand manifestatie in Brussel en uiteraard is Brujocar ook van de partij.

Iedereen die aan de manifestatie wilt deelnemen, geïnteresseerd is in Brujocar of zijn zegje wil doen over de aanwezigheid van NSV op de VUB is welkom op onze startvergadering op 10 maart om 19.00 uur aan de valva's van ESP (gebouw C, 2de verdieping). Daar zal verder ingegaan worden op de rol van Brujocar naar 27 maart en de verdere toekomst toe.

Tot ziens Brujocar

Spreekuur

VOORZITTER en ONDERVOORZITTER van de Sociale Raad

Elke Donderdagnamiddag tussen 14.00 - 18.00
(Behalve de donderdagen van de SOR-vergaderingen)

Ook op afspraak TEL:02 / 641.23.60.

VUB Gebouw Y pleinlaan 2 1050 Brussel

KULTUURKRANT

TREFCENTRUM Y' - DIENST KULTUUR

tel. 02/641 23 25 (23 26)

t e n t o o n s t e l l i n g

SID CHAFETZ

Perpetrators

An exhibition designed to educate, provoke discussion and encourage study among all age groups.

Openingsuren : iedere werkdag van 9u00 tot 17u00

Donderdag 17 maart tot 30 april 1994 - Centrale Bibliotheek

GEORGES BERGHEZAN

Fototentoonstelling

De tentoongestelde foto's willen niet shockeren, enkel een onwaarschijnlijke werkelijkheid tonen. Deze werkelijkheid grenst aan de fictie ... of granst de fictie aan de werkelijkheid ? De foto's zijn met de gevoelslens gemaakt, zonder daarbij sentimenteel te worden. Ze geven weer wat mensen, meegesleept in een oorlog waaraan zijn niet willen deelnemen, meemaken.

Vernissage woensdag 23 maart om 17u30 in gebouw Y (inschrijvingshal).
Openingsuren : iedere werkdag van 9u00 tot 17u00

In het kader van de Universitaire Vredesweek - inlichtingen : 02/641 23 05

Woensdag 23 maart tot 30 maart 1994 - Gebouw Y

TEUN VOETEN

Fototentoonstelling

Nederland is geen goed referentiebeeld voor wat er in de wereld gaande is. Het is een van de redenen waarom hij zich in Brussel vestigde. Teun Voeten wil vooral niet overdrijven, geen missionaris zijn met zijn reportages. Hij lijkt te berusten in de onvermijdelijke tegenvallei dat mensen zich soms als beesten gedragen, en kennelijk veelal hun ware aard onder de schone schijn van welvaart en bijpassende cultuur verbergen. Toch ziet hij als zijn taak de dingen te laten zien zoals ze zijn. Wat men er vervolgens mee doet is niet de zorg van de fotograaf.

Vernissage woensdag 23 maart om 17u30 in gebouw Y (inschrijvingshal).
Openingsuren : iedere werkdag van 11u30 tot 17u00

In het kader van de Universitaire Vredesweek - inlichtingen : 02/641 23 05

Woensdag 23 maart tot 30 maart 1994 - Kulturaakademie

SAM DILLEMANS

De beweging in de kunst van Sam Dillemans is het gevolg van een nauw in elkaar verstrengelen van een rijke intellectuele bagage met een gezuurd gevoelsmatig beleven van de dingen. De realiteit in deze kunst krijgt een geestelijk timbre, terwijl het opvalt dat de kunstenaar beschikt over de passende technische mogelijkheden. Hij creëert een kunst waarin spanningen en beweging herkenbare en positieve eigenschappen zijn.

Vernissage woensdag 23 maart om 19u00 in Gallery
Openingsuren : iedere werkdag van 11u30 tot 17u00

Woensdag 23 maart tot 17 april 1994 - Gallery

'BRUSSEL IN DE LIFT'

Trefcentrum Y organiseert i.s.m. de zogen van 1ste en 2de kerntoe rondleidingen in Brussel. Het bijzondere aan deze rondleidingen is dat ze geleid worden door bekende Brusselaars zoals Jan Hautekiet (Studio Brussel), Lucas van der Tuulen (Free-lance tv-maker), Bert Anstaez (voorzitter van de Volksunie) en andere deskundigen zoals Brigitte Grauwels (raadslid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest), Anne van Michelen (journaliste), een vertegenwoordiger van dienstencentrum Noordwijk.
De rondleidingen zijn gespreid over maandag 28, dinsdag 29 en woensdag 30 maart. Het geheel wordt afgesloten met de film 'Brussels by night' van de Brusselse regisseur Mark Didden met aansluitend een receptie.
Prijs voor een rondleiding + film + receptie : 100 bf.

Maandag 28 - dinsdag 29 en woensdag 30 maart 1994 - 100bf.

f i l m

B-films op maandag MEGAMMOOTH MONDAYS

FORBIDDEN PLANET (1956) Fred Mc Leod Wilcox

Een S.F. meesterwerk met Walter Pidgeon en Leslie 'Naked Gun' Nielsen dat zich afspeelt op een planeet waar het zand groen en de hemel roze is. De echte held van de film is Robby de Robot. Hij spreekt 88 talen en kan bevendien koken...

Maandag 14 maart 1994 - 21u - Kulturaakademie - gratis

TWO THOUSAND MANIACS (1964) Herschell Gordon Lewis

De bekendste film van Lewis die tevens de grondlegger is van 'Gore'. In feite zijn de maniakken slechts met enkele honderden en beperken de 'special effects' zich tot het kadaver van een kip. Goedkoop maar weerakkend.

Maandag 21 maart 1994 - 21u - Kulturaakademie - gratis

HATED : G.G. Allin and murder Yunkies

Op zeventienjarige leeftijd was de filmacademiestudent Todd Phillips er getuige van hoe het podiumbeest

G.G. Allin tijdens een concert in elkaar zakte en door fans met kapotte flessen werd bewerkt. Allin stierf vijf maanden geleden, maar zijn mythe leeft voort in Phillips' documentaire.

Maandag 28 maart 1994 - 21u - Kulturaakademie - gratis

organisatie : iam Radio Campus en D.A. Film

BEELDEN VAN AFRIKA

Driedaagse van de Afrikaanse film

Een kennismaking met de cinema in de Maghreb, Zwart en Zuid-Afrika in woord en beeld. 95% van de films in de Afrikaanse bioscopen is niet-Afrikaans. Toch zijn er in Afrika cineasten die hun visie op de maatschappij tegenover de Westerse willen stellen. Met welke productie- en distributieproblemen worden zij geconfronteerd en wat is het belang van hun films voor het Afrikaans publiek ?

Twee lezingen op :
woensdag 23 maart van 9u00 tot 11u00 in de Aula QD
donderdag 24 maart van 14u00 tot 18u00 in lokaal SC401

Drie films op :
dinsdag 22 maart vanaf 20u00 in Aula QB - 40 bf.
'Laafi, tout va bien' van Pierre Yaméogo
woensdag 23 maart vanaf 20u00 in lokaal G108 - 40 bf.
'Nyamanton' van Cheick Oumar Sinoho
donderdag 24 maart vanaf 20u00 in lokaal G108 - 40 bf.
'Toulu Boulh' van Djibril Diop Mambety

Meer informatie : tel. 03/455 70 57

t h e a t e r

3 KONINGEN

Een driedubbele historische evocatie, een crimineel Koningsdrama.

Louis XIV, Herodes en Lear praten openhartig over hun leven, hun vreugdevolle momenten, de moeilijkheden die ze gehad hebben tijdens het werk en privé.
Het wordt een bijwijlen ontbutsend, bijwijlen ontroerd gesprek, met echter hier en daar ook eens een grappige anecdoten.
Kortom, een ontluikend verhaal van 3 koningen die zich tot elkaar aangebroken voelen. Tot een bepaalde, eeuvel onschuldige beweging engszins verkeerd geïnterpreteerd wordt als een bezwarende handtastelijkheid, of betreft het hier een schending van een territoriaal gebied... ?

Laurent Hubrecht en Peter Van den Eede : auteurs
Peter Van den Eede : regie
Frank Fockety, Steven Van Watermeulen, Koen De Bouw : acteurs
Bas Teeken : decor

Woensdag 23 maart 1994 - 20u30 - Aula QA - Inkom 200/250 bf.

k o n c e r t

GOZ OF KERMEUR (CH)

Punk en Jazz op het menu, geserveerd met een agressieve saus. Dit trio uit Geneve bestaat uit, een gitaarvirtuoso, rauwe drumritmes en een op hol geslagen contrabassist met een doorzopen whiskeysysteem.

Yves Charmillot : gitaar
Andreas Valvini : drums
Andrien Kessler : zang en contrabas

Donderdag 10 maart 1994 - 21u - Kulturaakademie - gratis

SUGARCONNECTION (USA/D)

Sugarconnection is een project van de Amerikaanse performance artieste Anna Homler en de Duitsers Axel Otto en Frank Schulte.

Anna Homler zingt in een door haar zelf ontworpen taal waardoor haar werk in een sfeer van authentieke folk zou kunnen gepaakt worden. Axel Otto heeft ervaring in de theaterwereld en is sinds 1983 druk bezig geweest met de manipulatiemogelijkheden van geluid af te tasten en hij werkte ondermeer samen met David Moss. Frank Schulte werkte ook samen met laats genoemde, met Shelley Hirsch (vertel festival VUB '92), met Jon Rose (Internationale Computer Music Festival '89 VUB) en met Fast Forward.

Anna Homler : speelgoedinstrumenten en zang
Frank Schulte : sampler, synthesizer, tapes, stem
Axel Otto : speelgoedinstrumenten, tapes, stem

Donderdag 17 maart 1994 - 21u - Kulturaakademie - gratis

SUMBUR (NL)

Een Nederlands antwoord op Captain Beefheart, maar dan 20 jaar later. Han Buhrs zagen we dit seizoen even kort in het voorprogramma van The Ex en Tom Cora. Deze keer komt hij met zijn gansse band.

Frank Van Borkel : bas, stem en percussie
Dirk Bruinsum : gitaar, altsax en stem
Han Buhrs : stem en harmonica
Alan Purves : drum
Guy Sapin : gitaar

Donderdag 24 maart 1994 - 21u - Kulturaakademie - gratis

ZYKLUS

De performance groep Zyklus bestaat sinds 1989 en is samengesteld uit een wisselend aantal kunstenaars uit verschillende richtingen zoals film, fotografie, muziek, dans en schilderkunst.

Zelf omschrijven zij hun werk als : 'the images vary but always point to the same message. An unseen boundage which we try to forget and sever off with the knives of domesticity'. In hun werk klinkt een strak besal door van archaische motieven, mythes en symbolen. De voorkeur gaat uit naar het werken op terreinen als verlaten ruines, vervallen fabrieksterreinen etc.

Zyklus : Grace-Jeff-Gerard-Rob
Live Soundtrack : Noise-Maker's Files

Donderdag 31 maart om 22u op lokatie, verzamelen in het KK

Na de performance van Zyklus begint om 24u het concert van Rambo Amadeus in het KK. De groep speelt in het kader van de vredesweek op de VUB en komt uit ex-Joegoslavië. Rambo Amadeus is politiek zeer actief en werd onlangs de verdere toegang tot de nationale omroep ontzegd.

VICTIMS FAMILY (USA) MEGAKRONKEL (NL)

+ guests

Donderdag 14 april 1994 - 19u - PK-zaal - 200-250 bf.

DE KWEESTE NAAR DE STEEN

De onwaarschijnlijke avonturen van Koen in Azië -deel 2-

In de vorige episode vloog Koen naar Thailand alwaar hij Ting Tong, Miss Ting en Ralf ontmoet, de Thaise mafia op de hielen zit, zich door een hoer laat dronken voeren, een Togi ontmoet die zijn toekomst voorspelt, Ralf en Ting Tong verliest en in een zijdewinkel terecht komt waar hij een afspraakje maakt met een verkoopsterje om naar de klassieke Thaise dans te gaan kijken.

De Avond van de Derde Dag:

Aan de ingang van de zaal waar de dansvoorstelling is blijkt men niets te weten over mijn reservatie. Na drie kwartier wachten duikt Mam toch op en gaan we binnen. Het is in Thailand de gewoonte om de schoenen uit te doen en gedurende 1 seconde verbanden de Thais zich over mijn combat boots maat 45 waarop het Anarchopsychedelische logo is getippex-ed. We zijn als bij wonder net op tijd voor het optreden en Mam legt aan de bedienden uit dat ik vegetariër ben. Wanneer mijn eten wordt gebracht zegt Mam dat ze niet kan blijven want dat ze de inkom niet kan betalen. Ik heb niet genoeg geld om ook haar maaltijd te betalen, maar met het geld dat ik voorzien had om na het optreden de taxi naar het guesthouse te nemen, kan ik wel haar inkom betalen. Ze gaat even buiten, komt weer binnen en zegt na vijf minuten weer dat ze niet kan blijven omdat ze honger heeft. Mijn avond is verknaald en 10 minuten nadat ze weggegaan is trap ik het ook af. Ik vind totaal onverwacht nog 100 Baht en neem de taxi terug.

Dag IV

's Ochtends vind ik Ralf terug. Hij heeft een plannetje van de stad waar Ting Tong woont. We nemen de boot naar het General Post Office (GPO) waar -Hoera!- een brief van Paz ligt. Ze heeft Bangkok reeds verlaten en wil dat ik zo snel mogelijk naar Jakarta kom. We gaan naar de Australische Ambassade: een groot, prestigieus gebouw met fonteintjes dat vooral LELIJK is. Ik dien een aanvraag voor een visum in en betaal 450 Baht (x1,5= 675 Belgische Franken) Na een uurtje wachten krijg ik te horen dat ik geen visum krijg. Wel krijg ik een brief waarin bloemrijk staat beschreven dat Australië zakenlui en toeristen aanmoedigt om hun prachtige land te bezoeken, maar dat lui die een mogelijke last voor de belastingbetaler mee zouden kunnen brengen buiten worden gehouden. Ik vraag waarom ik geweigerd wordt en krijg het zeer korte antwoord dat ik de brief maar moet lezen. Inderdaad, op de achterkant staat volgens een multiple-choice-systeem uitgelegd welke concrete problemen Australië heeft vond mijn persoon: 1. Ik ben te arm (ik kan bewijzen dat ik 1500 US\$ bij heb), 2. Ik zou wel eens de bedoeling kunnen hebben me permanent in Australië te vestigen, en 3. Ik heb nog nooit eerder een visum gehad. (Ik ben in Thailand zonder visum, maar met een Transit-stempel die twee weken geldig is). Ik vraag of ik eventueel een nieuwe aanvraag voor een kortere periode kan indienen en krijg het antwoord dat er over de weigering niet kan onderhandeld worden. "I don't want to negotiate, I'm asking for information. Can I, formally, apply again?" "That's up to you". Einde van het gesprek. In Azië is discriminatie heel gewoon (Paz had minder geld bij zich en heeft wel een visum gekregen) en het heeft me 450 Baht gekost om dat te ontdekken, want het geld dat ik voor het visum betaald had gaat naar de schatkist van de Australische belastingbetaler. Ik ga

vervolgens naar de Belgische ambassade (met Ralf nog steeds als een hondje achter me aan. "I want to go back to Sweden, jankt hij") waar een vriendelijke Limburger me uitlegt hoe ik geld kan overmaken van België naar Thailand. Terug naar het GPO, mijn vader uit bed bellen om het probleem uit te leggen en geld te vragen en dan met de boot terug naar mijn guesthouse. Ik neem afscheid van Ralf die nog steeds naar Zweden terug wil en ik toon hem de laatste zin uit mijn Lonely Planet Survival Kit (De Boeken voor budget-travellers): "Don't worry whether your trip will work out. Just Go!" Op weg naar de bus naar Pattaya (de stad waar Ting Tong woont, in mijn vorig artikel foutief van de yogi tegen en vraag hem waarom hij en zijn leerlingen ze op geld uit zijn indien ze zo'n grote macht hebben. Hij vertelt me dat het geld naar een school voor armen in India wordt gestuurd, maar hij maakt geen eerlijke indruk. Pattaya is het Blankenberge van Thailand, maar honderd keren erger: het is een stad die speciaal ontworpen is voor rijke sex-toeristen. Het kan cru klinken, maar de vrouwen zijn er ofwel hoeren (dikwijls verslaafd aan heroïne) ofwel travestieten.

Coffy, de vrouw van Ting Tong is nog niet bevallen. Ik maak op de kamer van Ting Tong kennis met Hans, een Duitser die Hell's Angel is geweest, deserteerde uit het Franse Vreemdelingenlegioen (opsporing nog steeds verzocht) en als ingenieur op het boorplatform Ecofish in '84 bij een explosie voor 80% verbrandde, een been verloor, 40 meter diep in zee viel, drie uur bleef drijven, drie maanden in coma lag en na een jaar ziekenhuis min of meer opgelapt is. Omdat het te laat is om nog een hotel te zoeken blijf ik die nacht bij Hans slapen in ruil voor een ontbijt dat ik de volgende ochtend betaal.

18 januari '94

Na het ontbijt trek ik met Hans de stad in. Hij toont me de Wat, een boeddhistische tempel met klooster, school, etc... Ik leen Hans 300 Baht tot de volgende morgen. Hij verwacht iedere dag zijn invaliditeitsuitkering (hij toont me de papieren die aantonen dat hij iedere maand geld krijgt). Indien de uitkering laat is, zal hij zijn radio voor een week naar het pandjeshuis brengen. We hebben samen een vrij leuke dag. Die avond eten we in één van de vele Duitse restaurants die Pattaya rijk is, hier zitten vooral geile Duitsers met een bloedmooie thaise (behalve een paar idioten die hun vrouw hebben meegebracht) Wurst te eten. Na het eten komen we Ting Tong tegen en willen we aan mijn visumaanvraag beginnen werken. Hans voelt zich afgewezen en begint vervelend te doen. Om van alle last af te zijn verhuis ik naar een (veel te dure) hotelkamer.

Dag VI:

We zijn de hele dag bezig met mijn visumaanvraag. T.T. (ja, ik bedoel Ting Tong) legt me uit dat het niet zozeer een kwestie van geld is, maar wel dat de ambassade in een bepaalde categorie van ongewenste personen heeft geklasseerd en dat ik zelfs niet binnen zal mogen als ik 100000 US\$ voorleg. Het is moeilijk om uit die categorie te raken, want de ambtenaar die me geweigerd heeft is een thaise en als ze haar oordeel moet herzien zou ze dat als gezichtsverlies kunnen beschouwen en dan mag ik mijn visum helemaal vergeten. We moeten haar ervan overtuigen dat er door mijn fout een misverstand is en dan bewijzen dat ik helemaal geen "inadequate level of person" ben. Ik

weet niet wat de betekenis is van begrippen als "low class" en "high class" maar T.T. en Australië geloven erin en ik moet dus aantonen dat ik "high class" ben. Dit kan gebeuren door te zeggen (en met papieren aan te tonen) dat ik de zoon van een kolonel ben (hoge legerofficieren hebben in Azië héél veel aanzien) die bereid is me financieel te ondersteunen en eventueel te laten weghalen uit Australië, dat ik een goed student ben, dat ik de relativiteitstheorie van Einstein oegrijp, enz. Blijkbaar moest ik naar Zuid-Oost Azië komen om het belang van een diploma te ontdekken en te leren wat een sociale positie eigenlijk is. Tussendoor bezoeken we de "Big Buddha", een beeld op de heuveltop met verschillende tempeltjes en andere boedhaebelden waarin de asse van oordeel thais wordt bewaard die dan hun foto op de sokkel kunnen laten zetten. In Thailand is het boedisme even ver weg van haar oorsprong als de katholieke kerker in België. T.T. vertelt me over zijn eigen metafysische systeem en hier geef ik al aan wat er mis mee is: het is een systeem, een constructie. Ik probeer hem mijn kritiek op de westerse wetenschap uit te leggen en hij leidt hieruit af dat ik niet meer in "science" geïnteresseerd ben (integendeel!) en neemt me vanaf dan niet meer au serieux, zoals hij me later expliciet zal duidelijk maken. We komen nadien Hans tegen die met zijn radio op weg is naar het pandjeshuis. Enkele uren later zit Hans op café en ik vraag mijn geld terug. Hij weigert me terug te betalen en houdt me de hele avond aan het lijntje. Nu maak ik me echt kwaad: sinds ik in Thailand ben is iedereen, zowel thais als westerlingen, van waterverkoopster over yogi's tot de diplomatieke vertegenwoordiging van de bezettingsmacht in Oceanië (vraag maar aan de aboriginals!) uit op mijn geld. T.T. gaat naar de politie om tussenkomst te vragen. Ik zie dat niet zitten om me thans in de gevangenis te laten gooien en probeer het geld terug te hebben voordat de politie arriveert. Uiteindelijk pikt een hoer die zich door Hans aan het laten versieren was de 300 Baht uit zijn zak en geeft die aan mij. Nog een hele scène, maar ik heb mijn geld terug en uiteindelijk berust Hans in de situatie.

Dag zeven:

's Ochtends heel vroeg contacteer ik mijn vader om het faxnummer op zijn werk te vragen. T.T. en ik nemen de eerste bus naar BKK. Omdat mijn transitstempel niet lang meer geldig is en ik toch nog enige tijd in Thailand vastzit, heb ik toch een Thais visum nodig. Dit heeft dan ook als voordeel dat ik het argument dat ik nog geen enkel visum uit de handen van de Australiërs neem. Het is niet mogelijk om dit in Thailand zelf te doen, dus nemen we de trein naar Maleisië. T.T. moet ook naar Maleisië voor zijn visum, dus besluiten we samen te gaan. Eerst fax ik naar mijn vader en enkele vrienden op de VUB welke documenten ik nodig heb. T.T. gaat langs zijn werkgever om de nodige documenten op te halen voor zijn werkvergunning en bijbehorend visum. Ik zit al op de trein wanneer T.T. me komt halen met de mededeling dat zijn documenten niet in orde zijn. We zijn de hele verdere namiddag in de weer om de documenten op te halen en zijn net op tijd om de laatste trein te nemen. (T.T. heeft bij zijn baas laten vallen dat ik computers kan programmeren en er is interesse om mij eventueel later een job te geven, hoewel ik er nu niet veel voor voel om in Thailand te gaan werken.) de ticketten naar Maleisië zijn uitverkocht en we stappen zonder ticket op de trein. Onderweg worden we

gevonden door de controleur die ons uit de - op volle snelheid rijdende - trein wil gooien. T.T. maakt een foto van de controleur, tot groot jolijt van de andere passagiers. Vervolgens ontwikkeld zich de volgende dialoog tussen T.T. en de controleur. Controleur: Money! T.T.: Ticket! K.: Money!! T.T.: Ticket!! K.: Money, money! T.T.: Ticket, ticket! etc. K.: Show money. We tonen de controleur elk een bedrag waar hij drie maanden voor zou moeten werken en dan geeft hij ons een ticket. Zijn plannetje om ons af te persen is mislukt omdat we ons nog arroganter opstelden dan hijzelf, veel lawaai maakten (zodat de andere passagiers doorhadden wat er aan de gang was). Ikzelf heb hier nog problemen mee: hoe zich hard opstellen en toch menselijk blijven. Het hele voorval heeft ons direct populair gemaakt bij de andere passagiers en we hebben een schitterende rit. De controleur is zelfs poeslief en brengt ons zelfs persoonlijk lakens voor de nacht. De thais geven ons whiskey, een Australiër heeft shit bij (waarvan de geur door T.T. wordt gecamoufleerd door een overdosis patchouli: de thais zijn verbaasd dat wij dat als geurniddel gebruiken, want zij kennen het enkel als middel tegen de maagpijn.). In Suratani nemen we de bus tot Haad Yai, aan de grens met Maleisië. De grens gaan we te voet over (T.T. zelfs twee maal, want zijn stempels waren niet helemaal OK), een taxi tot het eerste dorp in Maleisië en dan de bus tot Butterworth waar we de boot naar het eiland Pinang nemen. Op dit eilandje heeft Thailand een consulaat waar we onze visa kunnen krijgen.

De volgende dag:

In de ochtend gaan we naar het consulaat voor onze visa. In de namiddag huren we een motorfiets, waarmee we door de bergen rijden. De reatie tussen mij en Ting Tong begint echt wel te

verkoelen. OK, hij kent Azië en heeft veel meer ervaring dan ik, en ik ben naïef.

De negende dag:

T.T. en ik maken ruzie. Er is een Indisch festival op Pinang en hij wil langer blijven. Ik wil zo snel mogelijk terug naar BKK, mijn visum in orde brengen en naar mijn vrouw en foetus in Djakarta gaan. Nadat we onze visa hebben opgehaald op het Thaise consulaat zet ik T.T. alleen af aan het festival (dat pas de dag nadien begint, maar dat al voorbereid wordt) en ga alleen het eiland rondrijden met de moto. Ik kom 's avonds terug in Georgetown (waar we ons horen hebben) en loop de stad in. "Waarom loop ik nu in deze richting? Aan deze kant van de stad is niets te zien," denk ik, maar ik loop tot mijn eigen verbazing toch verder, plots zie ik een vrouw die zo mooi is dat ik er spontaan naartoe loop. Dichterbij gekomen herken ik haar: het is mijn eigen vrouw die op weg naar Djakarta besloten had me in Pinang op te wachten (hoewel ik helemaal niet naar Pinang zou gegaan zijn als mijn visum OK was geweest!). ze was de dag tevoren ook al op dezelfde plaats geweest omdat ze het gevoel had dat we elkaar daar zouden ontmoeten. Ze wist dat ik in Georgetown was omdat ze een juweel in de vorm van een spin (de spin is in zekere zin mijn totemdier) had teruggevonden dat ze in BKK was verloren. Na enige euforische momenten gaan we naar het hotel waar ik T.T. en Paz aan elkaar voorstel. Wat ik min of meer had verwacht bleek te kloppen: ze kunnen elkaar niet echt uitstaan.

Dag 10:

Paz en ik gaan naar een hotel buiten de stad aan het strand. We rijden met de motorfiets naar het Hiwidi-feest, maar

Vervolg op pg. 7

Open brief

In memoriam: H. Van Impe

Op 22 februari 1994 overleed een voraanstaand rechtsgeleerde: prof. Herman Van Impe, docent staatsrecht(?) (...), het nieuws werd pas vandaag vrijgegeven door de V.U.B. (de Vlaamse Universiteit Brussel. (B.R.T.N. radionieuws)

In de krant van vrijdag 25 februari werd dit bevestigd door een klein overlijdensbericht van de Erasmus hogeschool.

Deze inter-facultaire prof. - was het om zijn milieuvriendelijke cursussen, zijn gulle puntenhand, het doorscheren van een mens in zijn lessen of zijn vooraf bepaald vragensysteem - was toch bij velen bekend. Ik durf te beweren dat studenten veel voor hem betekenden. Zijn bureau - waar zijn aanwezigheid gekenmerkt werd door het aroma van sigaren - stond steeds open voor een vraag of een groot. Uit eigen ondervinding kan ik zeggen dat tijdens de examens bij professor Van Impe men zich verveeld voelde bij het geven van een fout antwoord - niet zozeer voor de latere quoterings - maar omdat het hem zichtbaar kwelste dat hij dit deel van de cursus dan volgens hem niet goed naar voor had gebracht, waarop hij plots in besloten kring een bisnummer van zijn lessen bracht.

Zijn toewijding was zo groot dat hij zelfs tijdens zijn gezondheidproblemen de C.333 trouw bleef. Dit blijkt ook uit het feit dat hij vrijdag 18 februari nog doceerde. Hij woonde eigenlijk een beetje op de V.U.B..

Vervolg van pg. 6

onderweg vallen we (ik had tot de dag tevoren nog nooit op een moto gereden) en omdat Paz zwanger is en haar knie echt wel serieus bezeerd had breng ik haar naar een hospitaal. Haar knie wordt verzorgd en met de baby lijkt alles in orde. We gaan eten in Georgetown en dan gaan we naar ons hotel aan het strand. Midden in de nacht gaan in zee zwemmen.

Dag elf:

We gaan naar het Indisch festival. Het is een feest ter ere van de god Shiva en zijn familie. We zien mensen die door hun kaken en tong een enorme drietand hebben en in extase met haken die in hun rug zijn bevestigd

zijn karren met beelden van goden voorttrekken. Zij hadden beloofd dit te doen indien een wens die ze gedaan hadden uitkwam. Die avond in het hotel hebben we een echtelijke crisis gehad die veroorzaakt werd door mijn onvermogen om te voelen. (Mijn kweeste naar de steen der Wijzen is ook een metafoor voor mijn strijd tegen het solipsisme!) Die crisis loste ik op door voor het eerst in mijn leven te dansen. Ganesh, de Indische god van de wijsheid en van de dans (gemakkelijk herkenbaar aan zijn olifantenkop) leidt me en de Verlichting komt enige passen naderbij.

Dag 12:

Een vaste waarde van de vierde verdieping "van de C", die we zeker zullen missen en die zijn opvolgers een zware taak nalaat, ook op academisch maar vooral op menselijk vlak!

Na dinsdag 22 februari - als men het overlijdensbericht nog niet in de wandelgangen vernomen had - kon men aan de valva's een kort bericht vinden dat zijn overlijden bevestigde en datum en uur van de begrafenis mededeelde. Daar, waar ook nu nog (3 maart) het bericht hangt dat prof. Van Impe de week van 28-2 niet zal doceren.

Maandag 28 februari zag ik op de begraafplaats van Elsene een naakte lijkwagen gevolgd door een meute mensen, hier moest het zijn. De kale kist werd neergezet tussen oude graven en iedereen. euhh, stond daar. Enkele personen, waaronder de decaan van de faculteit E.S.P., dhr. Despointe en Anemie Neyts werden gevraagd naar voren te treden om een klein woordje toe te aanwezigen te richten. Van wat ze zegden kon ik bijna niets horen - of dit nu was omdat hun stemmen niet zo ver reikten, omdat een zoemende kraan van een nabijgelegen werf ons terug in de dagelijkse realiteit wierp of omdat de "werkmannen van 't kerkhof van Elsene" enkele bloemenkransen uit een zopas gearriveerd bestelwagentje van de begrafenisondernemer droegen en hierdoor op de losse grind krasten - wil ik in het midden laten. Nadien

Relax aan het strand, ik heb T.T. enkele dagen niet meer gezien omdat hij niet opdaagde op onze afspraken.

Dag 13:

Ik neem de trein terug naar BKK. Paz wacht op mij in Pinang. Voor ons vertrek maken we ruzie: ik wil er bij zijn als je bevalt, maar zij wil absoluut in Australië bevallen, ook indien ik geen visum krijg. We besluiten uiteindelijk dat we ons niet uit elkaar laten drijven door één of andere overheid. Aan de grens met Thailand kwam ik T.T. weer tegen die zijn trein had gemist. We reden samen naar BKK. Hoewel T.T. geen geldig ticket heeft, zijn er geen problemen.

Dag 14:

We komen aan in BKK en gaan naar Pattaya. De verklaringen die ik voor de ambassade van Australië nodig heb zijn toegekomen. We schrijven een brief voor de ambassade (zodanig dat ze die kunnen lezen en er over nadenken voordat ik mijn visum weer ga aanvragen). Coffy is nog niet bevallen. Ik neem de bus naar FKK. Een busreis van Pattaya naar BKK kost 35 Baht, een vlucht per vliegtuig kost 2000 Baht. In Thailand heeft iedere klasse zijn eigen bus: de laagste klasse neemt de blauwe bus, dan is er de rode bus, dan de airco-bus en tenslotte de dure Microbus waar kranten voor de passagiers liggen. Het nadeel aan bussen is

keeg iedereen de gelegenheid tot "het groeten van de lijkst", staande net voor een gapende oude betonnen tunnel. Twee bloemstukken werden vernield zodat ieder de kist met een bloem kon tooien. Mijn deelnemingsbetuigend kaartje kon ik nergens kwijt, er werd geen gelegenheid geboden het ergens te deponeren, maar hoofdzakelijk wegens gebrek aan familie of naaste vrienden, niemand. De aanwezigen klitten in groepjes. We werden vriendelijk verzocht door te gaan, het moest vlug gaan. Gelukkig scheen de zon.

Hetzelfde gevoel overweldigde me dan dat ik had bij de slotscene van de film "AMADEUS". Er was dus niemand die de begrafenis en de daar rond horende formaliteiten had kunnen regelen. Had hier de V.U.B. geen verantwoordelijkheid kunnen opnemen, of minstens het meest elementaire voor zich nemen?? Het O.C.M.W. heeft de begrafenis geregeld! Triestig, maar vooral zwaar teleurgesteld dacht ik:

DE MENS WAT IS DAT EIGENLUK? EEN HERINNERING IN KORT BESTEK.

Haidé Van Gheluwe (studente rechten)

dat ze voor Thais gemaakt zij, die veel kleiner en tengerder zijn dan wij. Als ik zit weet ik niet waar mijn benen te zetten, als ik recht sta moet ik me bukken of mijn hoofd in het verluuchingsgat steken. Op de bus kom ik een groep jonge Thais tegen die me vol snacks steken (Sommige met vis, maar hoewel ik vegetariër ben aanvaard ik ze want anders zouden ze beleedigd zijn) en die kennis maken met mijn snuiftabak. Hun Engels is heel slecht maar dat is niet erg want mijn Thais is nog veel slechter. Het is helemaal niet moeilijk om als westerling een halve bus met Thais (want in de low-class bus ben je steeds de enige westerling) te entertainen. In BKK fax ik mijn brief en de verklaringen naar de Australische ambassade.

31 januari:

Ik geef de ambassade vandaag tijd om mijn brief te lezen. Ik hang wat rond in Bangkok, maak me lid van de internationale jeugdherbergcentrale, ontmoet de yogi weer die tevergeefs probeert geld uit mij te slaan (deze keer lukken om één of andere reden zijn kunstjes niet meer) en schrijf in de jeugdherberg een artikel voor De Moel. Morgen ga ik naar de Ambassade en hopelijk weer naar Pinang, zodat we deze week nog door Indonesië richting Australië kunnen gaan.

Koen Lefever

Vervolg van pg. 3/Interview met SoR-Voorzitter

dit zeker niet op een paternalistische manier doen. Wij rekenen op de creativiteit en de volwassenheid van de bestuursmensen binnen Y'.

JL : Ik begrijp niet goed dat de studenten van Y' soms niet echt goed overeen kunnen komen. Ik wens dat dit zal veranderen. Ik zal mij als voorzitter van de SoR zo weinig mogelijk in die zaak bemoeien. Als er bepaalde zaken gebeuren die niet door de beugel kunnen dan moet er natuurlijk ingegrepen worden, maar dat is voorlopig nog niet gebeurd.

DM : Hoe ziet u de bevoegdheid van de SoR t.o.v. deze drie organisaties?

JL : Het zit zo dat zij nog steeds onder de SoR ressorteren. De bedoeling is niet om er inhoudelijk aan te sleutelen maar statuten moeten er nu eenmaal zijn, het moreel en financieel verslag moet aan de SoR worden voorgelegd ter goedkeuring. Tenslotte komen er de subsidies toch van de Sociale Sector. Verder hoeft dat voor mij zeker niet te gaan.

DM : Steven vorig jaar hield jij je bezig met het project rond papierrecycling. Hoe verloopt dit?

SV : Vorig jaar heeft de SoR op voorstel van de BWC beslist om drie papiercontainers op de drie bewonerscampussen (Oefenplein, Jette, Nieuwelaan) te plaatsen. Kostprijs: iets minder dan 100.000 frank per jaar. Wekelijks worden deze containers nu opgehaald. Regelmatig halen verenigingen en kringen het papier op de koten op, maar we rekenen een beetje op de studenten zelf. Het is toch ook niet zo dat de BWC de vuilnisbakken komt ophalen. Binnenkort zal er een evaluatie worden gemaakt en ik hoop eigenlijk dat dit project kan overgenomen worden door de hogere VUB-instanties (Directie Generaal) en financieel door de Raad van Beheer. Er zullen trouwens ook glasbakken worden uitgedaald die op regelmatige basis zullen worden opgehaald.

Ik zou ook nog willen vermelden dat er deze maand een promotie-actie bij copyland doorgaat: 10 procent korting op recyclagepapier. Ik hoop dat de kringen tegen het begin van het nieuwe academiejaar hun stooibriefjes, publicaties,... op dit soort papier zullen kopiëren. Daar zal door het BSG rekening mee worden gehouden wat de subsidies voor de kringen betreft. Ik zou dan niet inzien dat als men aan 0,63 frank kan kopiëren en bovendien meer subsidies kan krijgen, dat men niet zou overschakelen op recyclagepapier.

JL : Er zullen tv-schermen in het restaurant komen (Barco-systeem), met informatie. De kringen kunnen daar ook gebruik van maken, weliswaar betalend. Dit zal het aantal stooibriefjes doen dalen. Maar dit project is nog niet volledig op poten.

DM : Enkele weken geleden was er een razzia in het KultuurKoffie. Vanderghinste, diensthoofd veiligheid van de VUB, zei toen "De Sociale Sector en dienst Kultuur hebben niets gedaan om de zaak op een andere manier aan te pakken". (DM nummer 8) Preventief bv. ? Hoe reageert u daarop?

JL : De Sociale Sector was van die uitspraak een beetje verwonderd, omdat er toch een aantal afspraken binnen de universiteit waren gemaakt. Waar het er op neer kwam was dat de directeur generaal en de rector het woord zouden voeren en niet anderen. Vanuit de Sociale Sector is in het verleden wel preventief opgetreden wat het gebruik betreft. Dienst Kultuur heeft dat probleem met de externe luiften in de weekends ontdekt en dan hebben een aantal mensen de koppen bij elkaar gestoken en besloten om via de politie er iets aan te doen. Achteraf is gebleken dat er wel één student bij betrokken was en dat hadden ze niet voorzien. Het is absoluut niet de bedoeling de studenten in de toekomst

te controleren via een politieel.

SV : Daarom is die razzia doorgegaan op die dag, in de hoop dat er weinig studenten aanwezig waren.

JL : Ik moet wel zeggen dat de Sociale Sector op de hoogte was maar enkel de administratie, ik persoonlijk helemaal niet. Preventief optreden, hoe zou dat moeten? De VUB van "nine to five" of zo, geen activiteiten? Neen toch.

DM : Lijkt die razzia achteraf geen foute beslissing te zijn?

JL : Neen, maar spijtig genoeg viel dit samen met een andere zaak waar de VUB in betrokken was. De laatste tijd was de situatie in het KK sterk aan het verergeren en het is ook op basis daarvan dat ze besloten hebben de politie erbij te halen.

SV : De mediatieke aandacht was zeker geen argument om het uit te stellen. Op het niveau dat daar gedeald werd vind ik een razzia gepast.

JL : Ik vond dat de pers zich vrij positief heeft uitgesproken in deze zaak, door duidelijk te zeggen dat het om externen ging en niet om studenten. SV : Het is ook zo dat er aan elke universiteit wordt gedeald, maar de VUB wil er effectief iets aan doen. De VUB weet dat er een probleem is en is bereid er tegen op te treden. Andere universiteiten doen er niets aan. De VUB daarentegen neemt haar verantwoordelijkheid wél op.

DM : Zal deze zaak nieuwe studenten niet afschrikken om naar de VUB te komen?

SV : Ik denk dat het de voorzitter van de Raad van Beheer was die zij dat het er niet op neerkomt dat je op een positieve of negatieve manier in het nieuws komt, het komt er gewoon op neer dat men in het nieuws komt. Ik ben eens benieuwd naar het aantal inschrijvingen volgend jaar.

DM : Alle druggebruikers van het land zeker?

SV : De Sociale Sector zou dan de profit-sector nog verder kunnen uitbreiden en drugs kunnen verkopen. Dat zou pas winsten genereren (lacht)

DM : Tussen VO, BSG en De Moel wordt er voor het ogenblik samen gewerkt rond het mogelijk afschaffen van enkele kleinere richtingen (Klassieke, Biologie,...). Hoe staat u tegenover het afschaffen van richtingen?

JL : Er is nog niets beslist maar indien er een richting wordt afgeschaft zal ik vanuit mijn functie altijd steeds aan de kant van de studenten staan. Ik neem aan dat de studenten dat niet zullen toestaan en ik zal hen daar in steunen.

DM : Ik dank jullie beiden voor dit interessant gesprek.

BSG-VERKIEZINGEN

Het Brussels Studenten-Genootschap "Geen Taal Geen Vrijheid" (BSG) is de overkoepelende studentenkring van de V.U.B. Alle studenten zijn door hun inschrijving aan de V.U.B. automatisch lid van het BSG (tenzij ze dit schriftelijk weigeren). Maandag 21 maart houdt het BSG haar Algemene Vergadering om 20 UUR in 4F107. Alle kandidaturen voor een bestuursfunctie binnen het BSG moeten worden voorgelegd op de A.V. Elke student kan zich verkiesbaar stellen. De verkiezingen zelf vinden plaats op de volgende data:

-ma 28 maart etterbeek (restaurant)
-di 29 maart etterbeek (restaurant)
-wo 30 maart jette (restaurant)
Elke student is stemgerechtigd. Op donderdag 31 maart heeft de overdrachtscantus plaats in de BSG-zaal Etterbeek.

universitaire vredesdagen

Peace Please

Historiek en opzet van de universitaire Vredesdagen.

Het initiatief van de 'Universitaire Vredesdagen' is ontstaan in 1977 in de schoot van de Franstalige universiteiten in België, vnl. ULB en UCL. De toenmalige rektoren namen de beslissing om op 1 maart een Universitaire Vredesdag te organiseren en daarvoor een deel van de nodige financiële middelen ter beschikking te stellen. In het toenmalig klimaat van toenemende bewapening tussen Oost en West, met in het achterhoofd een groeiende spanning omwille van de mogelijkheid op een nieuwe Wereldoorlog, zegden de initiatiefnemers een taak weggelegd voor de universiteiten. Enerzijds vond men dat studenten en academici te sensibiliseerd moesten worden voor deze problematiek; anderzijds wilde men een brug slaan met de politieke wereld.

De eerste Vredesdag vond plaats op 1 maart 1978 rond het thema 'Wat kan een student aan vrede doen?'; in 1979 koos men als thema 'Opvoeding tot de vrede'.

De keuze voor het tijdstip rond 1 maart was niet toevallig, op deze dag worden de slachtoffers van de eerste waterstofbom op het Bikini-atol herdacht (1 maart 1954); die dag staat met andere woorden symbool voor het overleven van de mensheid. Anderzijds refereert 1 maart naar de eerste dag van het Romeinse jaar; deze keuze werd ingegeven aan de initiatiefnemers omwille van zijn filosofische en religieuze neutraliteit voor de Westerse wereld.

Vanaf 1980 werd het initiatief uitgebreid naar andere universiteiten, waaronder ook de VUB. Het was de dienst UCOV (Universitair Centrum voor Ontwikkeling en Vrede) die de organisatie op zich nam. Er werd voor gekozen om het onderwerp een ganse week in de belangstelling te brengen onder het thema 'De vrede is mijn zaak'; dit liep parallel bij alle deelnemende universiteiten. Tevens pogde men in 1980 om nog meer leden van de universitaire gemeenschap bij de vredesdagen te betrekken dan voorheen het geval was. Om dit te bereiken, werden de professoren gevraagd om hun colleges die week te oriënteren op de vredesproblematiek.

Ook nog in 1980 werd de Internationale Vereniging van de Universitaire Dagen van de Vrede opgericht (Journées Universitaires de la Paix, J.U.P.) te Namur. De vereniging stelde zich als doel:

- alle universiteiten en instellingen van elk land, zonder onderscheid van nationaliteit of filosofische overtuiging, aan te zetten tot het organiseren van een

jaarlijkse studiedag rond het thema "Vrede";

- in en tussen deze universiteiten en instellingen discussies op gang te brengen

omtrent de voorwaarden tot en de realisatie van een betere verstandhouding tussen volkeren en individuen;

- d.m.v. publicaties, conferenties, pers en televisie, de ideeën verspreiden die bruikbaar zijn voor de verwezenlijking en optimalisering van de vrede.

De voornaamste opdracht van deze vereniging bestaat in het coördineren van de initiatieven rond "Universitaire Vredesdagen" in binnen- en buitenland.

In de loop van de jaren tachtig werden heel wat bekende personen naar ons land uitgenodigd om het thema 'Vrede' toe te lichten waaronder de Noorse

polemoloog J. GALTUNG en de econoom J. TINBERGEN, Nobelprijswinnaar en auteur van de 'Rapporten aan de Club an Rome' waaronder 'Grenzen aan de Groei' (1968, 1972, ev.).

Intussen kreeg het initiatief steun in heel wat landen van Europa alsook in de V.S.

Elke universiteit of hogeschool probeerde zijn bijdrage te leveren om een discussie rond de vredesproblematiek bij haar doelpubliek op gang te brengen.

De laatste jaren echter raakte het initiatief meer en meer op de achtergrond. Hiervoor zijn verschillende redenen aan te halen:

1° Het algemeen economisch klimaat heeft het engagement van de studenten voor

sociale thema's en meer bepaald voor vredesproblematiek een ferme deuk

gegeven;

2° Eenzelfde klimaat ondermijnt het engagement van de bestuursleden van de

universiteit om initiatieven te nemen of te ondersteunen;

3° Gebrek aan continuïteit bij de coördinatie van het initiatief aan de verschillende universiteiten;

4° Gebrek aan mankracht en aan financiële middelen bij de J.U.P. die als overkoepelende vereniging de initiatieven aan de verschillende universiteiten

stimuleerde;

5° Het wegvallen van de 'nucleaire dreiging' en de ontspanning tussen Oost en West;

6° Hiermee samengaan: de heroriëntering van de ganse vredesbeweging.

Voor de veranderende wereldkontekst zet zowel de stichting 'Universitaire Vredesdagen' als de hele vredesbeweging aan om op de nieuwe uitdagingen nieuwe antwoorden te formuleren. De situatie op vlak van vrede, veiligheid en ontwikkeling in mondiale context is grondig door mekaar geschud in vergelijking met tien jaar terug. Niettemin zijn discussies omtrent de vrede, veiligheid en ontwikkeling brandend actueel. Enkele voorbeelden: de aanslag op de markt in Sarajevo op 5 februari 1994 lokte bij de internationale gemeenschap verdelde reakties uit. Moet geweld niet geweld beantwoord worden of moeten er andere oplossingen ontplooid worden? De NAVO schakelt bommenwerpers uit in ex-Joegoslavië op 28 februari 1994. Wellicht volgt nog meer na het ter perse gaan van dit bericht.

Intussen overweegt het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken om tot de verkoop van afgedankte gevechtsvliegtuigen aan de Filipijnen over te gaan... Ook de Agusta-affaire brengt aan het licht dat politiek en militaire handel soms dicht bij elkaar liggen dan wordt gedacht. Is dit slechts het topje van de ijsberg?

Bewustmaking rond deze problematiek is een belangrijke aanleging. Aan de VUB heeft UCOV (Universitair Centrum voor Ontwikkelingssamenwerking) het initiatief genomen om aldus de Universitaire Vredesdagen in 1994 op te richten. Er werd gekozen om te werken rond het thema 'Vrede, Veiligheid en Ontwikkeling'. Een aantal concrete gevalstudies worden naar voor gebracht: de regio Zuid- en Oost-Azië, de regio ex-Joegoslavië, de problematiek van de inheemse volkeren, het Belgische beleid inzake wapenhandel en ontwikkelingsbeleid.

Hiertoe worden er een studiedag, lezingen, twee tentoonstellingen, filmavonden, infostands, vredesmaaltijden e.d. gehouden gedurende de periode van 23 maart t.e.m. 31 maart.

Voor wat betreft het initiatief 'Universitaire Vredesdagen' aan de andere universiteiten staken in 1994 een aantal verantwoordelijken van verschillende universiteiten de koppen bij elkaar. Hoewel de interesse leeft om het initiatief aan elke universiteit uit te bouwen, kampt men er met een gebrek aan mankracht en financiële middelen om de vredesdagen te organiseren. Toch wordt ermaer gestreefd om minstens 1 activiteit te plannen, bij voorkeur rond de situatie in ex-Joegoslavië. Daartoe wordt vanwege de universitaire bestuurders een grotere financiële input verwacht om de activiteiten te ondersteunen. Er moet aan toegevoegd worden dat we aan de VUB echter wél kunnen rekenen op de medewerking van de universitaire overheid, van het academisch personeel en van de verschillende universitaire diensten. Dankzij hun financiële en logistieke ondersteuning werd het mogelijk om een volwaardig programma uit te kunnen bouwen gedurende een achttal dagen.

Regine Laverge

Algemeen coördinator UCOV

programma vredesweek

Woensdag 23 maart:

14.30u: Officiële opening met toespraken door Dhr. W. De Pauw (UCOS) en Mevr. N. Sysbesma (VUB).

15u: Getuigenissen en aktiemodellen voor steun aan Ex-Joegoslavië

plaats: Galery' boven Kultuurkafé, Gebouw Y, ingang via Triomflaan (toegang 6)

17.30u: Opening van de tentoonstelling "Ex-Joegoslavië, mon amour?" Openingsdrink en bezoek

plaats: Inkomhal Dienst Inschrijvingen, Sociale Sektor, Gebouw Y, ingang via Triomflaan (toegang 7)

Donderdag 24 maart:

11.30u: infostands van vredes-, mensenrechten- en ontwikkelingsorganisaties.

plaats: restaurant V.U.B., Campus Oefenplein, Pleinlaan 2, 1050 Brussel

Maandag 28 maart:

19u: Inleiding door A. Hintjes (Kodewes en Oxfam - WW): "De relatie tussen ontwikkeling, schuldenlast en interrationale instellingen". Dokumentaire films omtrent vrede en ontwikkeling in Derde Wereld

Dinsdag 29 maart:

19.30u: Vrede en ontwikkeling in de Filipijnen; dokumentaire film met inleiding, nabespreking en discussies over de evolutie van het pacificatieproces in de Filipijnen.

plaats: V.U.B., gebouw G, lokaal G108, 4de verdieping, ingang via toegang 6,

Noise-makers fifes

Op dinsdag 22 februari trad op uitnodiging van de kring Muziek & Experiment de groep NOISE-MAKERS FIFES op in aula Qa. Het evenement, dat doorging onder de naam "Soundscapes of the inner eye - part III", bestond uit een videomontage en improvisatiemuziek en op de aankondiging beschreven werd als een audiovisueel experiment trok toch wel onverwacht grote aandacht: ongeveer 500 belangstellenden van binnen en buiten de VUB zakten af naar aula Qa. De Moelal ging voor u vissen naar achtergrond en bedoelingen van deze klank- en beeld kunstenaars. We spraken met Geert, Timo en Greg. Het vierde lid van de groep, Eric, was niet aanwezig.

DM.: Soundscapes - geluidslandschappen. Voor degenen die het meemaakt hebben is dlt wel enigzins begrijpelijk, maar toch. Maakt ge muziek bij een film, zijn het beelden bij muziek, of ligt het verband nog ergens anders?

NMF.: Het is geen film en geen muziek - het ligt ertussenin. Tegenwoordig staat de muziek als we optreden al gedeeltelijk op punt. De muzikale overgangen dienen als referentiepunt voor de improvisatie. Ge kunt het zo zien dat de video onze partituur is: hij bepaalt de timing. Maar het zou verkeerd zijn daaruit te besluiten dat de film primair is. De muziek is het vertrekpunt. De film helpt de mensen om in de atmosfeer in te komen: ze zien de beelden. Vroeger speelde we soortgelijke muziek zonder film; het gebeurde wel dat de zaal leegliep. De bedoeling is dat we de beelden meer en meer in de muziek integreren. Het ideaal is dat de muziek bij de beelden enkel uit natuurlijke geluiden en bv. één instrument bestaat. "Ik ga wat geluiden filmen" is voor ons tijdens de voorbereiding geen bizarre uitspraak.

DM.: Zit er structuur in die beelden-en geluidenstroom? Zit er een verhaal achter?

NMF.: Ge kunt het zien als "spelen met geluid", als spelen naar het gevoel van de mensen toe. Door klank en beeld prikkelen we het gevoel van de mensen om een totaalatmosfeer op te roepen. Voor mijn part zou daar evengoed nog geur bij mogen komen, dat zou heel interessant zijn. Er zit geen filosofie achter, wel een levensstijl. Er is wel een soort structuur omdat we er al zolang mee bezig zijn. Maar het heeft geen zin om dat uit te leggen. Voelen is het belangrijkste.

Pleinlaan 2, 1050 Brussel

Woensdag 30 maart:

Dag van de inheemse volkeren

14.30u: Inheemse volkeren vrede en ontwikkeling: algemene kontekst

15.15u: Case study 1: De situatie in Papua-Nieuw Guinea

16u: Pauze

16.15u: Case study 2: De situatie in Oost-Timor

plaats: V.U.B., gebouw B, lokaal B031, gelijkvloers, Pleinlaan 2 (ingang via toegang 12) 1050 Brussel

19u: Kernproeven en de inheemse bevolking; dokumentaire film

plaats: V.U.B., gebouw G, lokaal G108, 4de verdieping, ingang via Triomflaan (toegang 6), Pleinlaan 2, 1050 Brussel

Donderdag 31 maart:

Studiedag: vrede, ontwikkeling en veiligheid in Zuid- en Oost-Azië
9.30u: openingstoespraken

DM.: Hoe staat ge tegenover muziek of zich? Wat zijn uw muzikale achtergronden?

NMF.: Wij staan heel onconventioneel tegenover klanken. Voor ons is elk geluid muziek. We luisteren natuurlijk wel naar muziek, maar er zijn geen directe bronnen. We zijn hier al zolang mee bezig dat we van elkaar voelen waar we naartoe willen. Een grote verbetering is wel dat we sinds een half jaar een vaste geluidsmen (Eric) hebben, daardoor zijn de resultaten van wat we doen veel constanter. Wat is goede muziek? Iets dat *pakt* is goed. Techniek op zich is bijzaak, maar wel noodzakelijk om te kunnen "rommelem" met melodieën. Het moet herkenbaar blijeden.

DM.: Begint er reactie te komen op uw werk? Treedt de groep dikwijls op? Wordt er aan opnames gedacht?

NMF.: Er begint belangstelling te komen vanuit het buitenland. Maar het is belangrijk te beseffen dat wij niet optreden "voor een publiek". Wij spelen naar het gevoel. Wat de mensen daarover zeggen - en zeker mensen die we kennen - maakt in wezen niet uit. Optredens zijn op dit moment voor ons belangrijker dan opnames, hoewel het maken van opnames meer bevrediging schenkt. We maken de meeste van onze instrumenten trouwens zelf. Zien wat ge eruit kunt halen, nieuwe geluiden vinden, dat is wat telt.

DM.: Allez dan, vooruit met die geit.

Op 31 maart brengt de Nederlandse performancegroep ZYKLUS in samenwerking met de mensen van Noise Makers Fifes in de gebouwen van het Arsenal van de VUB een totaalspektakel. Wie een idee van de sfeer wil krijgen kan de in het KK tentoongestelde kunstwerken van één van de groepleden komen bekijken. Meer info op dienst Kultuur.

10u: Bewapeningsproblematiek en de rol van de militairen in de ASEAN-landen

10.45u: Pauze

11u: De verspreiding van nucleaire wapens in Azië met B. Vanbees, vrijwillig assistent aan het centrum voor Polemologie, V.U.B.

12u: Pauze

14u: Tibet onder de Chinese bezetting: een vergeten tragedie door Prof. emeritus J. Niezing (Centrum voor polemologie V.U.B.)

14.45u: Pauze

15u: De prijs van de oorlog, consequenties van conflicten op de burgers en op de bulprogramma's door Handicap International.

20u: Debat: "Belgische wapenhandel versus ontwikkelingsamenwerking, een ambig beleid?"

plaats: V.U.B., gebouw B, lokaal B031, gelijkvloers, Pleinlaan 2 (ingang via toegang 12), 1050 Brussel

Doorlopend:

tentoonstelling "Ex-Joegoslavië, mon amour?"
vredesmaaltijd; elke middag in het restaurant

Persmededeling VVS

De Vereniging van Vlaamse Studenten is de nationale studentenvereeniging van de studenten aan de universiteiten, aan de instellingen van het hoger onderwijs lange type (HOLT) en aan de instellingen van het korte type (HOKT).

In een geest van pluralisme en los van elke politieke partij of welke organisatie ook, behartigt VVS de rechten en belangen van alle studenten, zonder onderscheid van cultuur, ras, geslacht of levensbeschouwing.

De VVS vertolkt de mening van de studenten over onderwijs en actuele zaken. Zo voerde VVS allerlei acties (studies, manifestaties, betogingen, lobbywerk...) bv. rond het decreet Coens over de universiteiten, de realisatie van sociale voorzieningen voor de studenten, organiseerde VVS het verzet tegen de numerus clausus en heel recent nog tegen het voorstel van HOLT-decreet van minister Van den Bossche....

VVS plaatst het verdedigen van de studentenrechten in het ruimer kader van de democratisering van het onderwijs. D.w.z. dat iedereen, ongeacht socio-culturele achtergrond, het recht heeft om zonder financiële of andere drempels het onderwijs van zijn georganiseerde onderwijsinstellingen met reële studenteninspraak.

De vereniging stelt zich tot doel langs het geheel van haar werking en structuren, al de studenten uit het hoger onderwijs te vertegenwoordigen zowel op nationaal als internationaal vlak (VLIR, VLOR, IUS, ESLB, Student Forum...)

VVS kent zowel individuele leden (die 50fr. lidgeld/jaar betalen) als geassocieerde verenigingen. Deze laatste zijn plaatselijke studentenverenigingen die een associatieverdrag met VVS hebben afgesloten.

De dagelijkse leiding van VVS is in handen van de Raad van Bestuur, verkozen door de Algemene Vergadering, het hoogste orgaan van de vereniging en ook bevoegd voor de algemene beleidsopties. Jaarlijks organiseert VVS

Vervolg van pg. 1

op de lijn van Petrella (zie "Petrella en zijn alternatief"; Moeial nr7, 24 jan. 1994). De tegenstelling was compleet. Enerzijds werkt men aan een Gatt-akkoord (deregulering), anderzijds wil men zogezegd komen tot een wereldregering (regulering).

De gevolgen van het Gatt-akkoord; onbekend of onbemind?

Opvallend aan het akkoord is, zoals werd opgemerkt door De Meyer, dat men niet eens de moeite heeft gedaan om een degelijke effectenstudie per land uit te voeren. Het enige feit wat vrij zeker is, is dat het Noorden als winnaar van de onderhandelingen uit de bus komt. De zekerheid omtrent het realiteitskarakter van dit gevolg vloeit waarschijnlijk voort uit het feit dat dit een vooropgesteld doel was!

Na zoveel jaren onderhandelen over een Gatt-akkoord, moet men, als men eerlijk nadenkt over het oplossen van sociale ongelijkheid op een structurele manier, toegeven dat het Gatt-akkoord eerder in de tegenovergestelde richting effecten zal resorberen en de o zo gevreesde sociale brandhaarden eerder zal aanwakken dan blussen. Meer dan waarschijnlijk zal men echter het Gatt-dogma behouden en blauwhelmen inzetten om, onder de nodige media-aandacht en sympathiebetuiging, de haarden te blussen. Blauwhelmen kosten veel minder dan sociale rechtvaardigheid; de keuze is voor het rijke rationale kapitalistische Westen vlug gemaakt...

Het blijkt dat onze politici geen logisch consistente argumenten ter

een congres waarop alle studenten aanwezig kunnen zijn.

De geassocieerde verenigingen zijn binnen de nationale koepel georganiseerd in drie autonome centrales (univ-, HOLT- en HOKT-centrale). De werking van de centrales gebeurt volgens het subsidiariteitsprincipe.

DE VERENIGING VAN VLAAMSE STUDENTEN vzw (VVS) heeft vakatures m/v voor:

- 1 voorzitter/ster
- 1 ondervoorzitter/ster
- 1 penningmeester(es)
- 1 internationaal vertegenwoordiger/ster
- 2 bestuursleden

Profielomschrijving: hij/zij moet inzicht hebben in de studentenproblematiek in het algemeen, kunnen werken in teamverband, een gezonde aanleg hebben voor initiatief en organisatorisch talent aan de dag kunnen leggen, bereid zijn af te zien van eender welk politiek mandaat

meertaligheid voor de internationaal vertegenwoordiger/ster en enige notie van boekhouden voor de penningmeester(es) zijn een pluspunt.

VVS biedt u een aangename werkring. Boeiende ervaringen en contacten. Ondersteuning vanuit het secretariaat. Verplaatsingsvergoeding conform de richtlijnen Bestuur Jeugdwerk.

Kandidaturen, vergezeld van C.V. en motivatie, dienen uiterlijk 26 maart om 16 uur schriftelijk toe te komen op het VVS-secretariaat, Kleerkopersstraat 15-17, blok 3, bus 321, 1000 Brussel.

De verkiezingen zullen plaatsvinden tijdens de algemene vergadering van 28 maart.

ondersteuning van het Gatt-akkoord kunnen aandragen, behalve dan diegene die ze niet kunnen uitspreken en die verband houden met het eigenbelang. Enkel de met succes lobbyende concerns en multinationals kunnen die uitspreken en ze doen dat dan ook. Het Gatt-akkoord is een door hen fel nagestreefde vrijbrief die hun greep op de wereld zal versterken. Student-aid is nog een grote toekomst weggelegd; de problemen waar zij zich om bekommeren zullen zich ten gevolge van het huidige liberale en asociale (of is dit te zeer een pleonasme) klimaat nog veel extremer stellen. Vanuit een gezond cynisme kan men enkel hopen dat er ooit brandhaarden van komen die zelfs onze dappere blauwhelmen niet meer kunnen blussen...

Pete

Met onze excuses voor het laatijndig verschijnen. De nieuwe computer had er blijkbaar nog niet veel zin in.

Veel leesplezier!
De redactie

De Moeial deelt mede :

(gezien de nieuwe statuten goedgekeurd door de SoR in mei '93.)

Titel IV : De Algemene Vergadering

art. 37 : a) De Algemene Vergadering komt samen in de periode van 2 weken voor of 2 weken na het lentevorlof. De juiste datum wordt minstens twee weken vooraf in de Moeial bekend gemaakt.

b) De bevoegdheden van de Algemene Vergadering omvatten de beleidscontrole vanwege de VUB-gemeenschap, het verkiezen van de redactionele bestuursfuncties, en het brengen van een advies over de statuten. De coördinator legt een door de redactie goedgekeurd moreel verslag ter evaluatie en goedkeuring voor, de penningmeester een door de redactie goedgekeurd financieel verslag.

De AV is bevoegd om met een meerderheid van 50% + 1 van de stemgerechtigde aanwezigen leden aan de redactie toe te voegen.

De bevoegdheden van de AV hebben geen betrekking op de inhoudelijke redactionele onafhankelijkheid.

c) De verkiezingen vinden plaats op de AV. De kandidaturen worden schriftelijk gericht aan de uitdredend coördinator voor het eind van april. Verkiesbaar voor de functie van coördinator zijn zij die gedurende zes maanden als volwaardig redactielid hebben meegewerkt aan de Moeial. Verkiesbaar voor de andere bestuursfuncties zijn alle redactelieden. De redactionele bestuursfuncties zijn onvervangbaar met een bestuursfunctie bij een politiek organisatie, een studentenkring, of een mandaat in de SoR of Raad van Beheer. De functies worden in een eerste ronde verkozen bij absolute meerderheid (50% + 1) van de stemgerechtigde aanwezigen. In een tweede ronde blijven de twee kandidaten uit de eerste ronde met de meeste stemmen over; de kandidaat met het hoogste aantal stemmen is verkozen.

art. 38) : Stemmen bij volmacht is niet toegestaan.

Eerste Algemene Vergadering van De Moeial op woensdag 23 maart 1994 (20 u 30)

Plaats : het vergaderzaaltje van de geneeskundige dienst (naast UCOS, gebouw Y), de VUB-gemeenschap weze bij deze op de hoogte gebracht.

De redactie

Vervolg van pg. 2

1989, zijn propagandacampagne dus nog niet zo lang geleden een aanvang heeft genomen en dat de propaganda vrij simplistisch is, waardoor ze ook meer opvalt. Milosevic daarentegen, aan de macht sinds 1984, is veel sluw en perverser: hij heeft zich altijd voorgesteld als grote verdiger van het voormalige Joegoslavië en van het respect voor minderheden, terwijl hij in feite het Servische imperialisme aanhangt. Serven waren bijvoorbeeld pas op de hoogte van de Servische bezetting in Kroatië en Bosnië-Herzegovina de dag dat het embargo ingesteld werd. En natuurlijk zijn de Kroaten veel gevoeliger voor propaganda doordat zij de oorlog aan den lijve ondervonden hebben.

Flying University

Uit de reis is gebleken dat de identiteitsproblematiek een levend gegeven is maar wel te beperkt is als uitgangspunt. Trouwens is de identiteit tot hertoe veel te veel benaderd geweest in een 'zijn'-opzicht (namelijk het individu die een of andere entiteit vertegenwoordigt) terwijl volgens ons identiteit veel meer te maken heeft met persoonlijkheid en dus met wat een individu doet en niet met wat hij is. Bovendien bleek de trip naar ex-Joegoslavië al voldoende als bijkomende reflectie over identiteit: het denken en het zijn van velen onderling een ware metamorfose in de verrijkende zin. Daarom zal Flying University in de toekomst dan ook vooral de Balkanproblematiek belichten (en dus niet enkel de identiteitsproblematiek) door organisatie van lezingen, debatten, fototentoonstellingen; de Joegoslavische cultuur kenbaar maken door middel van theatervoorstellingen, dansevenementen, concerten... met het oog op de voorbereiding van een volgende reis. Dat de komst van een

veertigtal studenten ter plekke enorm geapprecieerd werd (hieraan twijfelden we in het begin we hebben het altijd een vorm van miserieotisme gevonden) is duidelijk uit slechts een anecdoten. Bij onze aankomst in Belgrado werden we verwelkomd door verschillende personen. Een van hen was verschrikkelijk gesloten. Hij sprak bijzonder weinig maar zijn kledij sprak boekdelen: zonnebril (weer of geen weer), opgetrokken kraag, kap die haar en bals bedekte, gesloten mantel (binnen en buiten)... Tijdens ons verblijf waren wij allen getuige van een ware gedaanteverwisseling. Voor ons vertrek vertelde hij ons dat hij totaal claustrofobisch aan het worden was en dat hij mede dankzij onze komst 'weer een lichtpunt zag in de duistere toekomst'.

Flying University wil in ex-Joegoslavië de rol van subversieve beweging vervullen. Uit onze contacten met de mensen ginds bleek dit meer dan welkom. Het inspireerde menigeen om de multiculturele contacten in stand te houden. Deze bleken enorm leerrijk en men wil met Flying University een kanaal (een kanaal dat gerust mag overstromen) in stand houden om in te gaan tegen het nauwe denken van vandaag. Verder zullen de ginder gemaakte contacten die concrete en specifieke steun nodig hebben doorgespeeld worden aan de organisaties die daartoe in staat zijn en wordt er geprobeerd om studenten uit ex-Joegoslavië naar hier te halen. Geïnteresseerden kunnen altijd contact opnemen met

Studiekring Vrij Onderzoek Tel: 641.23.28.
Iris Maas Tel: 502.83.65.
Ruben Ramboer Tel: 251.90.09.

"Doctorandi aller ..." -Reactie-

Doctorandi aller faculteiten verenigen zich en bekwamen, weliswaar na lang onderhandelen, een NIET VERPLICHT doctoraatsopleiding. Dit document werd aangenomen door de Raad van Beheer van 18 januari laatstleden. De tekst die in de Moeial van 17 februari 1994 over de doctoraatsopleiding verscheen bevat dus niet alleen achterhaalde, maar ronduit foutieve informatie. Het artikel van Karin Verelst draagt zeker niet bij tot een verheldering van deze problematiek die reeds bijzonder ingewikkeld is, en waarover geïnteresseerden van vele geleidingen van deze universiteit uitvoerig hebben bediscussieerd. Om niet opnieuw het hele verhaal te doen, of punt voor punt informatie recht te zetten, verwijzen we de geïnteresseerde lezer naar Nieuwsbrief N°5 van VUBO (VUB-onderzoeksvereniging).

Een vereniging van onderzoekers bestaat dus en werd ook nauw betrokken bij de bespreking over het 'reglement voor de toekenning van de academische graad van doctor'. Dat het af en toe falikant dreigde af te lopen valt niet te ontkennen, maar ook dat kan u lezen in de Nieuwsbrief die alle onderzoekers (AAP en ZAP) in de week van 7 maart opgestuurd krijgen. Er zullen ook exemplaren voor studenten ter beschikking liggen op De Moeial.

VUBO.

't Parochieblad

Deze rubriek is er om alle gefrustreerde geesten de kans te geven hun gal uit te spuien. Nozems aller tijden verenig u!
Post jullie briefje in de Moeial-brievenbus in de cafetaria (tussen kiosk en kassa).
De publikaties in het Parochieblad vallen niet onder verantwoordelijkheid van de redactie.

B.S.G. Agenda

FILM

do 17 / 03
A Few Good Men
OP (Qc)

do 17 / 03
FA (Qd)

ma 21 / 03
JS (Qd)

di 22 / 03
Les Visiteurs
BM (Qc)

do 24 / 03
Stark Trek IV
GK&RPGC (Qc)

do 24 / 03
Woman
BSK (Qd)

ma 28 / 03
Alladin
Hilok (Qd)

di 29 / 03
Groundhog Day
LIA (Qc)

di 29 / 03
3 carle
APIA (Qd)

wo 30 / 03
Adults
LWK (Qc)

do 31 / 03
Forever Young
WL (Qc)

do 31 / 03
VSKM (Qd)

ZAAL

zo 13 / 03
Ontgroeningscantus
PPK

ma 14 / 03
cantus
APIA

di 15 / 03
Hilok

wo 16 / 03
Campina

do 17 / 03
TD
PK (Pantheon)

ma 21 / 03
ontgroeningscantus
PK

di 22 / 03
Bierkeldercantus IV
GK

wo 23 / 03
GT

do 24 / 03
TD
HLB

zo 27 / 03
Cantus
PK

ma 28 / 03
OP

di 29 / 03
FA

wo 30 / 03
TD
M&E

do 31 / 03
Overdrachtscantus
BSG

JETTE

do 10 / 03
film: the beaty and the
beast
GK (aula P. Brouwer)

wo 16 / 03
Bullshit-TD
TK BOJ

do 17 / 03
film: the adams family
GK (aula P. Brouwer)

wo 23 / 03
Bier-TD
FK BOJ

do 24 / 03
Grote muziek-
&filmkwis
GK (aula P. Brouwer)

di 29 / 03
film: Sliver
GK (aula P. Brouwer)
Stop Stress- TD
GK-FK-TK BOJ

do 31 / 03
Openluchtfilmpjes
(Tom&Jerry)
GK terras BOJ

VARIA

do 10 / 03
wl kwis 20 u

di 15 / 03
VSKM kwis

wo 16 / 03
RK Voetbal

do 17 / 03
kaas- en wijnavond
LIA

vr 18 / 03
galabal van WK

ma 21 / 03
snooker- en pooltor-
nooi (Liberty's) LIA

di 22 / 03
WL bowling

jenevermatch ppk-
cpsy

IG-bestuursverkiezi-
ngen 5F218

do 24 / 03
Eerste Algemene
Ledenvergadering van
WK

vr 25 / 03
RPGC weekend:
life eterna V
(middeleeuws
spectakel)

di 29 / 03
Vrij Podium
In t' KulturKaffee

wo 30 / 03
Tweede Algemene
ledenvergadering
van WK

wo 30 / 03
12 urenloop

(Haal nu u koe af want :)

Alle in de BSG-Zaal verloren
vpoorwerpen moeten voor de
Lentevakantie worden afgehaald
(in BSG-lokaal ts. 12-14 00 u)

BSG

De Moeial

Tweewekelijks studenten-
tijdschrift van de Vrije Uni-
versiteit Brussel in samen-
werking met het Brussels
Studentengenootschap,
Studiekring Vrij Onderzoek
en Dienst Kultuur.

Pleinlaan 2, 1050 Brussel
tel. 02/641.23.38
fax 02/641.23.62

Coördinator
Jurgen Oste

Redactie
Haroun Amira,Sami
Anna
Michel V.H., Steven,Pete

Medewerkers
Jack Van Handenhove,
Stefan, Matrick, Geert A.

Illustraties
Geert Rondou,
Wim Castermans,
archieff

Verantwoordelijke uitgever
Karin Verelst
Pleinlaan 2, 1050 Brussel

De Redactie is niet verant-
woordelijk voor artikelen van
het BSG en VO.